

อาเตลีน่า อามูเตรู

เดือนที่ผ่านมา ข้าผันร้ายเหมือนเดิมทุกคืน ไม่เคยขาด

ข้านอนในห้องบรรทมที่พระราชวังเอสเทินเซียคอนเสียง เอี้ยคฮักปลุกให้ตื่น จึงลุกขึ้นนั่งบนเตียงแล้วมองไปรอบๆ ฝนปะทะกระจกหน้าต่าง ไวโอเล็ตดำลับอยู่ข้างข้า นางแอบย่องเข้ามาในห้อง ข้าเมื่อได้ยินเสียงฟ้าผ่า ร่างของนางขดอยู่ใต้ผ้าห่มแนบชิดข้า ข้าได้ยินเสียงนั้นอีกครั้ง ประตูห้องแง้มอยู่เล็กน้อยและกำลังเปิดซ้าๆ หลังประตูคือบางสิ่งซึ่งน่ากลัว ความมืดที่เต็มไปด้วยกรงเล็บและเขี้ยว เป็นสิ่งที่ข้าไม่เคยเห็นมาก่อน แต่รู้ว่ามีอยู่จริง ผ้าไหมของชุดที่สวมอยู่ให้ความรู้สึกหนาวเย็นเกินทนไหว รวากับลอยคอกอยู่กลางทะเลฤดูหนาว ตัวสั่นไม่ยอมหยุด ข้าเขย่าตัวไวโอเล็ตดำ แต่นางไม่ยอมตื่น

ข้ากระโดดลุกขึ้นจากเตียงแล้ววิ่งไปปิดประตู แต่ทำไม่ได้ อะไรก็ตามที่อยู่อีกฟากแข็งแรงเกินไป ข้าหันไปหาน้องสาว

"ช่วยข้าที!" ข้าตะโกนบอกนางอย่างร้อนรน นางยังคงไม่ยับยั้ง ข้ารู้ต่อนั่นเองว่านางไม่ได้หลับ แต่ตายไปแล้ว

ข้าสะคุ้งตื่นบนเตียงเดิม ในห้องเดิม โดยมีไวโอเล็ตดำนอนอยู่

เคียงข้าง *แคฝั้นร่าย* ข้าบอกตัวเอง ได้แต่นอนตัวสั่นอยู่อย่างนั้นครู่หนึ่ง จากนั้นได้ยินเสียงเอี้ยค้ออาด เห็นประตูแง้มเปิดอีกครั้ง ข้ากระโดดลงจากเตียงอีกรอบแล้วรีบไปปิดม่านพลางตะโกนเรียกไวโอเล็ตต้าไปด้วยอีกครั้งที่ข้ารู้ว่าน้องตายไปแล้ว และอีกครั้งที่ข้าสะดุ้งตื่นบนเตียงและเห็นประตูแง้มอยู่

ข้าจะตื่นแบบนี้ันบร้อยรอบ หลงอยู่ในความบ้ำคลั่งของฝั้นร่าย จนกระทั่งแสงอาทิตย์ส่องเข้ามาทางหน้าต่างแล้วแผดเผาผากนั้นให้หายไป แต่ถึงผ่านไปอีกหลายชั่วโมง ข้าก็ยังไม่แน่ใจว่าได้ตื่นจากฝั้นร่ายนั้นหรือยัง

ข้ากลัวว่าคืนหนึ่งอาจไม่ได้ตื่นขึ้นมาอีกเลย ต้องวิ่งไปยังประตูบานนั้นรอบแล้วรอบเล่า พยายามหนีจากฝั้นร่ายที่ขังข้าไว้ในวังวนของม่านคลอดกาล

ถ้าเป็นเมื่อหนึ่งปีก่อน ผู้ที่มีอายุเคียงข้างข้าคงเป็นไวโอเล็ตต้า

น้องสาวของข้า แต่วันนี้กลับเป็นเซอร์จิโอกับหน่วยพิทักษ์นคร พวกนี้คือกองทัพทหารเสื้อคลุมขาวสุดแกร่งอันโค่งคังของเคเน็คตรา ซึ่งตอนนี้ไปเปลี่ยนมารับใช้ข้าแล้ว เมื่อข้าปรายตามองกลับไปก็เห็นสายธารสีขาว เสื้อคลุมสีขาวบริสุทธิ์คักกับท้องฟ้าสีเข้ม ข้าหันกลับไปมองบ้านเรือนที่ถูกเผาไหม้เส้นทางที่เราที่มาผ่าน

รูปโฉมของข้าเปลี่ยนไปจากตอนขึ้นครองบัลลังก์ ผมยาวแล้วเป็นสีเงินเหมือนแผ่นโลหะพลั่วไหว ข้าไม่สวมหน้ากากหรือสถานภาพมาษาซ่อนใบหน้าค่านที่มีแผลเป็นอีกต่อไป แต่ถักผมรวบเป็นมวยโดยมีเครื่องประดับแทรกอยู่ตามปอยผม เสื้อคลุมยาวสีเข้มพองลมอยู่ค่านหลังและคลุมลงไปถึงก้นม้า ข้าเปิดเผยใบหน้าเต็มที

อยากให้อาจารย์ได้เห็นใบหน้าราชินีองค์ใหม่ของพวกเขาซัก

ในที่สุด เมื่อขบวนของเราตัดผ่านจัตุรัสวิหารที่ถูกทิ้งร้าง ข้าก็เจอคนที่มองหาอยู่ ก่อนหน้านี้แมจิวาโน่แยกตัวจากข้าและกองกำลังเคเน็คตราหลังจากเราเข้าเมืองทาร์นเน็น ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคงออกไปเตร่ตรงไหนสักแห่งเพื่อหาสมบัติที่ถูกทิ้งไว้ตามบ้านร้างที่เจ้าของหนีไปแล้ว มันเป็นเรื่องที่เขาเริ่มทำหลังจากข้าได้เป็นราชินีใหม่ๆ แล้วหันมาสนใจนครรัฐกับประเทศต่างๆ รอบเคเน็คตรา

เมื่อพวกเราเข้าไปใกล้ เขาก็ขี้น้ำตักจัตุรัสว่างเปล่าแห่งนั้นมาหาแล้วให้มันวิ่งเหาะๆ เคียงข้างม้าของข้า เซอร์จิโอมองเขาอย่างแข็งๆ แม้ไม่พูดอะไรเลยก็ตาม แมจิวาโน่แค่ขยับคางตอบ วันนี้เขารวบผมเปียยาวไว้สูงบนศีรษะ เสื้อยาวหลากสีหลายลายถูกแทนที่ด้วยเกราะออกทองคำกับเสื้อคลุมเนื้อหนา ชุดเกราะของเขาดูหุหุระและตกแต่งด้วยอัญมณี ถ้าคนทั่วไปมองมาในแวบแรกก็อาจเข้าใจผิดว่าเขาคือผู้นำในกลุ่มของเรา รูปร่างของเขากลายเป็นวงรี สีหน้าก็ดูเฉยจคร้านภายใต้ดวงอาทิตย์ยามเที่ยง เขาสะพายเครื่องดนตรีหลากหลายไว้บนไหล่ ถูบไบนานักกระทบกันเบาๆ อยู่ที่สี่ข้างม้า

"เขานี้พวกเจ้าคู่คี่กันทุกคนเลย!" เขาตะโกนบอกผู้พิทักษ์นครของข้าอย่างร่าเริง พวกนั้นแค้โค้งให้เมื่อเขามาถึง ทุกคนรู้ว่า การทำตัวไม่สุภาพกับแมจิวาโน่อย่างเปิดเผยหมายถึงความตายทันทีด้วยน้ำมือข้า

ข้าเลิกคิ้วข้างหนึ่ง "ล่าสมบัติรี" ข้าถาม

เขาพยักหน้าให้ข้าอย่างยั่วเย้า "ข้าใช้เวลาตลอดช่วงเช้ากว่าจะค้นทั่วเขตหนึ่งในเมืองนี้" เขาตอบ เสียงเหมือนไม้สไลโซ นัวพรมไปบนสายพิณลูคที่สะพายไว้ด้านหลังลำตัวเหมือนใจลอย ทั้งที่เล่นเหมือนไม่ตั้งใจ แต่เสียงที่ออกมากลับไพเราะสมบูรณ์แบบ "เราคงต้องอยู่ที่นี้หลายสัปดาห์กว่าข้าจะรวบรวมของมีค่าที่ถูกทิ้งไว้ได้หมด ลองดูนี่สิ ไม่

เคยเห็นอะไรที่จัดทำอย่างประณีตแบบนี้ในเมอร์รูดส์เลย์ใช้ไหมเล่า"

เขาระคุ่นมาให้เข้ามาใกล้ขึ้น ตอนนี้ข้าเห็นพืชหลายกำในห่อผ้าค่านหน้าอานม้าของเขา มันคือต้นไม้หนามสีเหลือง ดอกเคซี่สีฟ้า แบล็กรู้คบิดเบี้ยวท่อนเล็กๆ ข้าจำพืชเหล่านี้ได้ทันทีและกลิ่นรอยยิ้มน้อยๆ เอาไว้ ข้าปลดกระดิกน้ำของตัวเองจากข้างอานโดยไม่พุดอะไรแล้วแอบส่งให้แมจีโอโน่เพื่อไม่ให้ใครเห็น มีเพียงเซอร์จิโธ่ที่สังเกตเห็น เขาก็แค้นมองไปทางอื่นแล้วคืบหน้าจากขวิดของตัวเอง เซอร์จิโธ่บ่นเรื่องคอแห้งมาหลายสัปดาห์แล้ว

"เมื่อคืนเจ้าหลับไม่สนิท" แมจีโอโน่พุดเบาๆ ขณะลงมือบิดพืชเหล่านั้นแล้วนำมาผสมน้ำให้ข้า

เขานี้ข้าคงใจสับสนภาพมายาซ่อนวงคล้ำไค้คา แต่แมจีโอโน่ดูออกเสมอเมื่อข้าฝันร้าย "คืนนี้จะหลับคิขึ้น หลังจากคืบนี้แล้ว" ข้าชี้ไปยังเครื่องคืบซึ่งเขากำลังเตรียมให้ข้า

"ข้าเจอแบล็กรู้ค" เขาพุดกลางส่งกระดิกน้ำคืบให้ "มันขึ้นเหมือนวัชพืชในคุมอร์ เจ้าน่าจะคืบอีกรอบในคืนนี้ หากไม่ยอมให้... เอ่อ พวกมันรบกวนใจ"

เสียงนั้น ตอนนี้ข้าได้ยืมมันตลอดเวลา เสียงพุดที่เหมือนลอยวนอยู่หลังใบหู คังอยู่เสมอไม่เคยหยุดหย่อน เสียงกระซิบที่คังทั้งตอนหลับและตอนตื่น บางครั้งพุดไม่รู้เรื่อง บางครั้งก็เล่าเรื่องน่ากลัวให้ข้าฟัง ตอนนี้พวกมันกำลังเยาะเย้ยข้า

ช่างน่ารักเสียจริง พวกมันพุดเสียคสิขณะแมจีโอโน่คึงม้าให้ออกห่างไปเล็กน้อยแล้วคิคพิณลูคต่อ เขาไม่ค่อยชอบพวกเราเลยนะ คอยหาทางไล่เราไปจากเจ้าอยู่เรื่อย แต่เจ้าไม่ยอมให้เราหายไปไหนใช้ไหมเล่า อาเคลิน่า เราเป็นส่วนหนึ่งของเจ้า เกิดจากจิตใจของเจ้า แล้วหนุ่มน่ารักแบบนี้มารักเจ้าทำไมกันนะ เจ้ามองไม่ออกหรือไง เขากำลังพยายามเปลี่ยนคัวคนของเจ้า เขาก็เหมือนน้องสาวของเจ้านั้นแหละ

เจ้ายังจำนางได้ไหม

ข้ากักฟันแล้วค่อมยา สมุนไพรขมคืดลิ้น แต่ข้าก็ยินดี วันนี้ข้าควรทำตัวให้สมกับเป็นราชินีผู้พิชิต จะปล่อยให้ภาพมายาหลุดจากการควบคุมต่อหน้าพสกนิกรใหม่ไม่ได้ ข้ารู้สึกว่สมุนไพรออกฤทธิ์ทันทีที่เสียงเบาลงราวกับโคนผลักออกไป แล้วโลกรอบตัวก็คมชัดขึ้น

แม่จิวาโน่คิดพิณลูตต่อ "ข้าลองคิดดูแล้วนะ มิ อาคีเลียเน็คต้า" เขายังคงพูดต่อไปด้วยท่าที่ผ่อนคลายเช่นเคย "ข้าเก็บสะสมพิณลูตเครื่องประดับ และเหรียญแซปไฟร์เล็กๆ แสนสวยเหล่านี้ไว้มากเกินไปแล้ว" เขาหยุดพูดแล้วหันมา จากนั้นหยิบทองคำออกจากหนึ่งในถุงใหม่หนักอึ้งเหล่านั้น เขายื่นเหรียญสองสามเหรียญที่มีอักขรมณีสีฟ้าเล็กจิ๋วฝังอยู่ตรงกลาง หนึ่งในเหรียญมีค่าเทียบเท่าสิบเหรียญทองทาเลนซ์ของเคเน็คตรา

ข้าหัวเราะเขา ด้านหลังเรามีผู้พิทักษ์นครหลายคนสะอึกด้วยความประหลาดใจเมื่อได้ยิน มีเพียงแม่จิวาโน่คนเดียวที่สร้างความสุขให้ข้าได้ง่ายดายเช่นนี้ "อะไรกัน อยู่ๆ จ้าวแห่งขโมยผู้ยิ่งใหญ่ก็เบื่อความมั่งคั่งที่มากเกินไปนั่นรี"

เขายักไหล่ "ข้าจะเอาพิณลูตห้าสิบอันและเหรียญแซปไฟร์หมื่นเหรียญไปทำไมกัน ถ้าข้าเอาทองคำมาประดับตัวเพิ่มอีก คงได้คกหลังม้าแน่"

จากนั้นเสียงเขาก็เบาลงเล็กน้อย "ข้าคิดว่าเจ้าน่าจะแจกจ่ายมันให้พลเมืองใหม่ นะ ไม่ต้องมากมายอะไร คนละสองสามเหรียญก็ไ้รวมแล้วเป็นทองคำไม่กี่หยิบมือจากคลังของเจ้าซึ่งตอนนี้ล้นทะลักแล้ว โดยเฉพาะหลังจากเจ้าพิชิตเมอร์รูตส์ได้สำเร็จ"

อารมณ์ดีของข้าเปลี่ยนเป็นอารมณ์เสียทันที เสียงพูดในหัวก็ดังขึ้นอีก เขากำลึงยุให้เจ้าซื้อความจงรักภักดีของพลเมืองใหม่ ความรักเป็นสิ่งที่ซื้อหาได้นะ เจ้ารู้ไหม อย่างไรก็ตามเสีย เจ้าเองก็ซื้อความรักของ

แมจิวาโนมาแล้วนี่ มันเป็นเหตุผลเดียวที่ทำให้เขายังอยู่กับเจ้า จริงไหมล่ะ

ข้าจับน้ำจากถ้วย แล้วเสียงก็เบาลงไปอีกครั้ง "เจ้าอยากให้ข้าเมตตาศาชาวมอร์"

"ข้าคิดว่ามันจะช่วยให้การปองร้ายเจ้าลดลงบ้าง" แมจิวาโนหยุดเล่นพิณลูต "คราวก่อนก็นักฆ่าในเมอร์ริคัส แล้วยังมีเรื่องที่เราทำท่าจะก่อกบฏตอนกองทัพของเจ้าบุกโคแม็กก้าอีก ไซ้ไหมเล่า"

"พวกนั้นเข้าไม่ถึงตัวข้าสักหน่อย"

"ก็จริง แต่พวกนั้นก็ฆ่าผู้พิทักษ์นครของเจ้าไปหลายคนตอนกลางคืน แผนกระโจมของเจ้า ขโมยอาวุธของเจ้า แถมเจ้ายังหาตัวพวกนั้นไม่เจออีกต่างหาก นอกจากนี้ยังมีเหตุการณ์ในทามูร์ล่าตอนเหนือหลังจากเจ้าบุกเข้าไปยึดครองพื้นที่ได้ ไซ้ไหมเล่า"

"เจ้าหมายถึงเหตุการณ์ไหนกันล่ะ" ข้าพุดคิ้วน้ำเสียงห้วนและเป็นขามากขึ้นเรื่อยๆ "ผู้บุกรุกที่รออยู่ในกระโจมของข้านะรี เหตุระเบิดบนเรือของข้าไซ้ไหม หรือว่าเด็กมีคำหนิที่ถูกทิ้งให้ตายอยู่นอกค่ายพักแรมของข้าล่ะ"

"เรื่องพวกนั้นด้วย" แมจิวาโนตอบพลางโบกมือไปมา "แต่ข้ากำลังคิดถึงตอนที่เจ้าไม่สนใจสาส์นจากราชวงศ์ทามูร์ล่า พวกโกลเค็น-ทริยแอนด์นะ พวกเขาขอทำสัญญาสงบศึกกับเจ้านะ มี อาเคลีเน็คต้า โดยจะยอมสละดินแดนทางเหนือให้ หากเจ้ายอมปล่อยนักโทษและคืนพื้นที่เกษตรกรรมใกล้แม่น้ำหลักสายเดียวของพวกเขา ถือเป็นข้อต่อรองที่มีน้ำใจมาก แต่เจ้ากลับส่งทูตกลับไปพร้อมตราประจำตัวที่เปื้อนเลือดทหารของพวกเขา" เขามองข้าเป็นเชิงคำหนิ "ดูเหมือนข้าจำได้ว่าแนะนำให้เจ้าทำอะไรที่ละมุนละม่อมกว่านั้น"

ข้าส่ายหน้า เราเถียงเรื่องนี้กันไปแล้วตอนข้าไปถึงทามูร์ล่าใหม่ๆ ข้าไม่อยากพุดถึงมันอีก "ข้าไม่ได้มาที่นี่เพื่อผูกมิตร กองกำลังของเรา

ยึดครองพื้นที่ทางเหนือได้สำเร็จโดยไม่ต้องพึ่งการต่อรองใดๆ ข้าจะยึดดินแดนที่เหลือของทามูร่าเป็นลำดับต่อไป"

"ใช่ แต่ต้องแลกกับทหารหนึ่งในสามของเจ้าเชียวนะ ลองคิดดูสิว่าจะเกิดอะไรขึ้นเมื่อเจ้าพยายามบุกเข้ายึดครองส่วนที่เหลือของทามูร่า แล้วถ้าพวกเบลเคนคิจะบุกมาเล่นงานเจ้าอีกล่ะ ข้าแน่ใจว่าราชินีเมฟจับตาคุณเจ้าอยู่น่ะ" เขาสูดหายใจลึก "อาเคลลีน่า เจ้าเป็นราชินีแห่งแดนทะเลแล้วนะ เจ้ายึดครองโคแม็กก้าและทามูร่าตอนเหนือในแดนตะวันออกได้แล้วด้วย เมื่อถึงจุดหนึ่ง เป้าหมายของเจ้าควรเปลี่ยนจากการไล่ตีเมืองต่างๆ มาเป็นการปกครองเพื่อควบคุมความสงบในดินแดนที่มีอยู่ เจ้าทำแบบนั้นไม่ได้แน่หากเอาแต่สั่งให้ผู้พิทักษ์นครลากตัวพลเมืองไว้คำหนิออกไปกลางถนน แล้วใช้เหล็กร้อนตีตราพวกเขาแบบนั้น"

"เจ้าคิดว่าข้าโหดร้าย"

"เปล่า" แมจิวาโนลิ่งเลอยู่นาน "ก็อาจจะนิดหน่อย"

"ข้าไม่ได้ตีตราพวกนั้นเพราะข้าโหดร้าย" ข้าพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "ข้าทำเพื่อเป็นสิ่งที่เตือนใจว่าพวกนั้นเคยทำอะไรกับเรา กับคนมีคำหนิ เจ้าช่างลืมเร็วนัก"

"ข้าไม่เคยลืม" แมจิวาโนว่า คราวนี้น้ำเสียงเข้มขึ้นมาบ้าง มีรอยยกยู่ใกล้สี่ข้างตรงที่แผลเป็นวัยเด็กยังคงรบกวนจิตใจ "แต่การตีตราประจำตัวของเจ้าใส่คนไร้คำหนิจะไม่ทำให้พวกนั้นจงรักภักดีต่อเจ้ามากขึ้นหรอกนะ"

"มันทำให้พวกเขากลัวข้า"

"ความกลัวจะได้ผลดีที่สุดหากใส่ความรักเข้าไปบ้าง" แมจิวาโนพูด "แสดงให้พวกนั้นเห็นสิว่า เจ้าเป็นคนน่ากลัว แต่ก็ยังมีน้ำใจเช่นกัน" แถบทองคำที่รัดผมเปียของเขาระทบกัน "ให้ประชาชนรักเจ้าบ้างสักเล็กน้อยเถิด มิ อาเคลลีเน็คต้า"

ปฏิกิริยาแรกของข้าคือเซ็ง หัวขโมยตัวแสบชอบพูดถึงแต่

ความรัก ข้าต้องทำตัวเข้มแข็งเพื่อควบคุมกองทัพ แต่ก็คิดว่าจะแจกจ่าย ทองคำให้ประชาชนที่เคยจับคนมีคำหนีไปมัดเสาเผาไฟก็ทำเอา ขยะแขยงแล้ว

แต่ที่แม่จีโอโนพูคมาก็มีส่วนถูก

เซอร์จิโอ้หรือผู้เรียกฝนของข้ามีมาอยู่อีกข้างโดยไม่ออกความเห็นใดๆ ผิวของเขาซีดเซียว ดูเหมือนยังไม่ฟื้นตัวเต็มที่จากการป่วยเป็น ไข้หนาวสั่นเมื่อหลายสัปดาห์ก่อน แต่เขาพยายามไม่แสดงออก แค่ดู เจริบขริมกว่าปากติและคอยดึงเสื้อคลุมให้กระชับทั้งที่อากาศค่อนข้าง อุ่น

ข้าหันหน้าหนีจากแม่จีโอโนโดยไม่พูดอะไรอีก เขาก็มองไปข้าง หน้าเช่นกัน แต่มีรอยยิ้มน้อยๆ ที่มุมปาก เขาดูออกว่าข้าเก็บคำแนะนำ ของเขามาคิดต่อ ทำไมเขาอ่านความคิดของข้าได้เก่งนักนะ แบบนี้ยิ่ง ทำให้ข้ารำคาญใจมากขึ้นไปอีก อย่างน้อยข้าก็นึกชอบคุณเขาที่ไม่พูด ถึงไวโอเล็ตต้า ไม่ย่ำเตือนออกมาดั่งๆ ว่าทำไมข้าส่งผู้พิทักษ์นครไปจับ คนไร้คำหนีออกมาตามท้องถนน เขารู้ว่าเป็นเพราะข้ากำลังค้นหา ข้า กำลังค้นหานาง

เจ้ายังอยากเจอนางไปทำไม เสี่ยงกระชิบเสียดสีข้า ทำไม ทำไม

พวกมันถามแบบนี้มาไม่รู้กี่ครั้งแล้ว คำตอบของข้ายังคงเป็นเช่น เดิม เพราะข้าต้องเป็นคนกำหนดว่าจะให้นางจากไปตอนไหน ไม่ใช่ ให้นางตัดสินใจเอง

แต่ไม่ว่าข้าจะตอบเสียดสีไปกี่ครั้ง พวกมันก็ยังคงถามไม่ เลิกรา เพราะพวกมันไม่เชื่อข้า

เราไปถึงเขตคอนินของทาร์นเนินแล้ว แม้คูร์ร้างผู้คน ดวงตาของ เซอร์จิโอ้ก็ยังคงจับจ้องอาคารรอบจัตุรัสกลาง ช่วงที่ผ่านมากลุ่มกบฏ ชื่อแซ็กโคโรสค์ซึ่งเป็นคำภาษาโคแม็กก้าที่แปลว่า 'อนาธิปไตย' ได้ เล่นงานกองกำลังของเราหลายครั้งหลายครา ทำให้เซอร์จิโอ้ต้องคอย

ค้นหากลุ่มกบฏที่อาจหลบซ่อนอยู่

ทางเข้าจัตุรัสหลักเป็นซุ้มประตูสูง บนหินมีภาพแกะสลักรูปดวงจันทร์เรียงต่อกันอย่างงดงาม แสดงรูปทรงอันหลากหลายทั้งข้างขึ้นและข้างแรม ข้างลอคผ่านมันไปพร้อมเซอร์จิไอ้และแมจิวาโน จากนั้นหยุดตรงหน้าเซลยชาวคูมอร์ที่มากมายเหมือนคลื่นทะเล ม้าของข้ากระriebเท้าอย่างหงุดหงิด ข้านั่งเชิดหน้าหลังตรง ไม่ยอมแสดงออกถึงความเหนื่อยล้า

ชาวคูมอร์เหล่านี้เป็นพวกไร้คำหั้นทั้งหมด พวกไร้คำหั้นต้องถูกล่ามโซ่ คนประเภทนี้แหละที่เคยขว้างปาอาหารเน่าใส่ข้า และร้องตะโกนให้ฆ่าข้า ตอนที่ข้ายกมือข้างหนึ่งขึ้นให้สัญญาณเซอร์จิไอ้กับแมจิวาโน พวกเขาบังคับม้าให้เดินไปหยุดอยู่ที่ปลายจัตุรัสสองข้าง แล้วหันหน้าเข้าหาประชาชน

ผู้พิทักษ์นครของข้าก็กระจายตัวออกไปเช่นกัน เซลยพากันถอยหนีเมื่อเห็นพวกเรา ดวงตาจ้องข้าอย่างหวาดหวั่น บรรยายกาศเสียดมากจนถ้าข้าหลับตาก็อาจหลอกตัวเองได้ว่ายืนอยู่คนเดียวในจัตุรัสแห่งนี้ ถึงอย่างนั้นข้าก็ยังสัมผัสได้ถึงกลุ่มความกลัวที่ปกคลุมอยู่ คลื่นความรู้สึกไม่มั่นคงและลึกลับจากคนเหล่านี้ส่งมากระทบกระดูกของข้า เสียงกระซิบในหัวข้าพุ่งออกไปเหมือนงูหิวโซดมูที่กำลังวิ่งหนี กระหึ้นกระหือรืออยากคว้าความกลัวนั้น

ข้ากระตุ้มม้าให้เดินไปข้างหน้าหลายก้าว สายตากวาดมองผู้คนเหล่านั้น แล้วเลยขึ้นไปจนถึงหลังคารอบจัตุรัส แม้กระทั่งตอนนี้ข้าก็ยังอดไม่ได้ที่จะมองหาเอ็นโซ่ตามสัญชาตญาณ เมื่อเขาจะหมอบอยู่บนนั้นเหมือนที่เคยทำ สายใยระหว่างเราที่ผูกพันเข้ากับข้าไว้ด้วยกันตึงแน่นขึ้นมา รวากับเขาซึ่งอยู่ตรงไหนสักแห่งอีกฟากทะเลรับรู้ได้ว่าคูมอร์พ่ายแพ้ให้แก่กองทัพของข้าแล้ว คี ข้าหวังว่าเขาคงสัมผัสได้ถึงชัยชนะของข้า

ความสนใจของข้ากลับไปอยู่ที่เซลย "ประชาชนชาวคูมอร์" เสียงของข้าดังก้องไปทั่วจัตุรัส "ข้าคือราชินีอาเคลลีน่า อามูเทรู ตอนนี้ข้าเป็นราชินีของพวกเจ้าแล้ว" สายตาของข้ามองไล่จากคนหนึ่งไปอีกคน "เจ้าทุกคนเป็นส่วนหนึ่งของเกเน็คตรา และถือเป็นประชากรชาวเกเน็คตราของภาคภูมิใจ เพราะเจ้าเป็นส่วนหนึ่งของประเทศที่จะปกครองทุกประเทศ อาณาจักรของเรายังคงเติบโตต่อไป และพวกเจ้าก็จะได้เจริญรุดหน้าไปด้วย จากวันนี้เป็นต้นไปพวกเจ้าจะต้องทำตามกฎระเบียบของเกเน็คตรา การเรียกคนที่มีการกำหนดว่า *มัลเท็ดได้มีโทษตาย* การทำร้ายคุกคาม หรือไม่ให้เกียรติผู้ที่มีกำหนดไม่ว่าด้วยเหตุใด จะถูกลงโทษด้วยการประหารชีวิต ไม่เฉพาะตัวเจ้าเท่านั้น แต่ลามไปถึงครอบครัวทั้งหมดด้วย ขอให้รู้ไว้ว่าผู้ที่มีกำหนดได้กำหนดมาจากเทพเจ้า พวกเขาเป็นเจ้านายของพวกเจ้า ห้ามพวกเจ้าแตะต้องโดยเด็ดขาด เพื่อตอบแทนความจงรักภักดี พวกเจ้าแต่ละคนจะได้ของขวัญเป็นเงินห้าแซฟไฟร์ต้นของคูมอร์และห้าสิบเหรียญทองคำเลนซ์ของเกเน็คตรา"

ผู้คนพากันพึมพำอย่างประหลาดใจนิดๆ เมื่อข้ามองไปด้านข้างก็เห็นแมจิวาโน่เหลือบมองมาด้วยสายตาชื่นชม

เซอร์จิไอ้กระโดดลงจากหลังม้า แล้วเดินไปพร้อมคนกลุ่มเล็กๆ ที่เคยเป็นนักรบรับจ้างของเขา พวกนั้นเดินไปท่ามกลางชาวคูมอร์ ก่อนจะเลือกคนมาจากตรงนั้นตรงนี้ จากนั้นลากมาข้างหน้าแล้วบังคับให้คุกเข่าตรงหน้าข้า ความกลัวอับทวมตัวผู้ถูกเลือก ซึ่งก็สมควรแล้ว

ข้าก้มลงมอง ผู้ที่เซอร์จิไอ้กับพรรคพวกเลือกมาล้วนเป็นชายหญิงผู้แข็งแรงและมีกล้ามเนื้อ พวกนั้นตัวสั้น ก้มหน้าค่อม "ข้าให้โอกาสพวกเจ้าเข้าร่วมกองทัพของข้า" ข้าบอก "ถ้ายินยอมก็จะได้ฝึกกับกัปตันของข้า ได้ขี่ม้าไปยังแคนตะวันและแคนนากกับข้า จะมีอาวุธติดตัว มีอาหารและเสื้อผ้า ครอบครัวก็จะสบาย"

แมจิวาโน่ลงจากหลังม้าแล้วเดินมาหาพวกนี้เพื่อเน้นย้ำคำพูด

ของข้า เขาล้วงลงไปใ้ในกระเป๋แล้วหย่อนถุงเหรียญทองทาเลนค์ของเคเน็คตราที่หนักอึ้งลงไปตรงหน้าแต่ละคน คนพวกนั้นได้แต่จ้องมองหนึ่งในนั้นคว้าถุงไว้อย่างร้อนรนจนเหรียญหล่นออกมาสะท้อนแสงแดดวาววับ

"ถ้าปฏิเสธ เจ้ากับครอบครัวจะโดนขังคุก" น้ำเสียงของข้าเข้มขึ้น "ข้าจะไม่ยอมปล่อยให้เกิดการแข็งข้อในหมู่ประชาชน จงสาบานตัวว่าจะจงรักภักดีต่อข้า แล้วข้าจะทำให้เจ้ารู้สึกว่ามันคุ้มค่า"

ข้าเห็นจากทางขวาว่าเซอร์จิไอ้ขยับตัวอย่างไม่สบายใจนัก สายตาของเขามองไปรอบจัตุรัส ข้าตัวแข็งทื่อ เคียวนี้ข้าคุงออกได้ง่ายเมื่อเซอร์จิไอ้รู้สึกถึงอันตราย เขาพิมพ์พายุคักกับคนหลายคนของเขา แล้วพวกนั้นก็เดินเข้าไปในเงามืดก่อนหายไปหลังประตูบานหนึ่ง

"พวกเจ้าจะสาบานหรือไม่" แม่จิวโน่ถาม

พวกนั้นตอบรับทีละคนโดยไม่ลังเล ข้าทำทำให้ลุกขึ้น แล้วผู้พิทักษ์นครกลุ่มหนึ่งก็มาพาพวกเขาเดินจากไป หญิงชายแข็งแรงอีกกลุ่มถูกต้อนมาตรงหน้าข้า เราทำแบบเดิมอีก ตามด้วยอีกกลุ่ม เวลาผ่านไปหนึ่งชั่วโมงแล้ว

มีคนในกลุ่มหนึ่งปฏิเสธไม่ยอมสาบานคน นางถุยน้ำลายใส่ข้า จากนั้นคำข้าเป็นภาษาคุมอร์ที่ข้าไม่เข้าใจ ข้าหันไปถลึงตาใส่นาง แต่อีกฝ่ายไม่ยอมถอย กลับแสบปากใส่ข้าเสียอย่างนั้น พวกหัวแข็งสินะ

"แกอยากให้เรากรากแล้ว" นางคำรามใส่ข้า คอนนี้พูดด้วยภาษาเคเน็คตราแบบติดสำเนียง "แกคิดว่าจะมีมาที่นี่ ทำลายบ้านช่อง ฆ่าคนที่เรารัก แล้วจะให้เรายอมสยบแทบเท้า แกคิดว่าเราจะยอมขายวิญญาณให้แก่แลกกับเหรียญไม่กี่เหรียญ" นางเซ็คคาง "แต่ข้าไม่กลัวแกหรอก"

"จริงรี" ข้าเอียงคอมองนางอย่างสงสัย "เจ้าน่าจะกลัวนะ"

นางยิ้มทำทนายข้า "แกฆ่าเราด้วยมือตัวเองไม่ได้ด้วยซ้ำ" นาง

พยักหน้าไปทางเซอร์จิโอผู้เริ่มชักดาบออกมาแล้ว "แกมีลื้อลื้อคอยทำงานสกปรกให้ เป็นราชินีชั่วฉลาด ซ่อนอยู่หลังกองทัพของตัวเอง แต่แถบคยัยจิตวิญญาณของเราไว้ได้สันตินสมาคมกุหลาบของแกไม่ได้หรอก แกเอาชนะเราไม่ได้"

ถ้าเป็นเมื่อก่อน คำพูดแบบนี้อาจทำให้ข้าสะเทือนใจ แต่ตอนนี้ข้าแค่ถอนใจ เห็นไหมแล้ว แมจีโอโน นี่คือนี่ที่เกิดขึ้นเมื่อข้าแสดงความเมตตา ดังนั้นขณะที่หญิงคนนั้นยังพรวดพราดไป ข้าก็กระโดดลงจากม้า เซอร์จิโอกับแมจีโอโนมองข้าเงิบๆ

หญิงคนนั้นยังคงพุดอยู่ แม้เมื่อข้าหยุดยืนตรงหน้าแล้ว "วันหนึ่งเราจะโค่นแก" นางว่า "จำคำของข้าไว้ให้ดี เราจะหลอกหลอนแกในฝันร้าย"

ข้ากำมือแน่นแล้วเหวี่ยงภาพมายาแห่งความเจ็บปวดใส่ร่างนาง "ข้านี้แหละคือฝันร้าย"

หญิงคนนั้นตาลถน นางร้องเหมือนสำลักขณะล้มลงไปบนพื้น และมือตะกุกตะกั่น คนด้านหลังผงะพร้อมกัน ต่างเป็นอนหน้าหนีจากภาพที่เห็น ความหวาดกลัวที่หลั่งไหลออกจากตัวนางหล่อเลี้ยงข้าโดยตรง แล้วเสียงในหัวข้าก็ดังกระหึ่มขึ้นมากรอกหูด้วยความพอใจ *เยี่ยม! ทำต่อไป ปลอ่ยให้ความเจ็บปวดบีบหัวใจนางให้เด่นเร็วจนระเบิดไปเลย* ข้าทำตามที่มันบอก กำมือแน่นขึ้น นึกย้อนไปถึงคืนที่พรากชีวิตเป็นครั้งแรก ตอนที่ข้ายื่นคำตัดสินแก่ ผู้หญิงคนนี้ตัวงอ ดวงตากลอกไปมาอย่างบ้าคลั่ง มองเห็นสัตว์ประหลาดที่ไม่มีอยู่จริง หยดสีแดงกระเด็นจากปาก ข้าก้าวถอยหลังไม่ให้เลือดของนางเปื้อนชายกระโปรง

ในที่สุดนางก็ตัวแข็งและหมดสติ

ข้าหันกลับไปหาเชลยที่เหลืออย่างใจเย็น พวกนั้นตัวแข็งเหมือนรูปปั้น ความกลัวหนาแน่นจนแทบหั่นได้ "มีใครอีกไหม" เสียงของข้าดังก้องจัตุรัส "ไม่มีรี" ความเงิบยังคงอยู่

ข้าก้มตัวลงไป ฝูงใส่เหรียญที่แมจิวาโนโยนไว้แทบเท้าผู้หญิง คนนั้นกองอยู่ข้างร่างของนางโดยไม่มีใครแตะต้อง ข้าใช้สองนิ้วบรรจง คีบมันขึ้นมา จากนั้นเดินกลับไปหาม้าแล้วเหวี่ยงตัวขึ้นไปนั่งบนอาน

"คงเห็นกันแล้วนะว่าข้าทำตามที่คุณพูด" ข้าตะโกนบอกพวกที่เหลือ "อย่าฉวยโอกาสจากความมีน้ำใจของข้า ส่วนข้าก็จะไม่ฉวยโอกาสจากความอ่อนแอของพวกเจ้า" ข้าโยนเหรียญให้ผู้พิทักษ์นครที่อยู่ใกล้สุด "ล่ามนางไว้ แล้วตามหาครอบครัวของนาง"

ทหารของข้าลากผู้หญิงคนนั้นออกไป คนกลุ่มใหม่ถูกพามาตรง หน้าข้า คราวนี้ทุกคนยอมรับทองอย่างเสียบๆ และก้มศีรษะให้ข้า ข้า พยักหน้าตอบ กระบวนการนี้ดำเนินต่อไปโดยไร้อุปสรรค ถ้าข้าได้เรียนรู้ อะไรจากเหตุการณ์ในอดีตและปัจจุบัน สิ่งนั้นก็คือพลังของความกลัว ต่อให้แสงเงาน้ำใจมากมายแค่ไหนต่อพลเมือง พวกนั้นก็แค่เรียกร้อง ต้องการไม่รู้จักพอ แต่พวกที่กลัวจะไม่ตอบโต้ ข้ารู้เรื่องนี้ดี

ดวงอาทิตย์ลอยสูงขึ้น คนอีกสองกลุ่มสาบานตัวว่าจะจงรักภักดี ต่อกองทัพของข้า

ทันใดนั้น วัตถุแหลมคมก็เปล่งประกายในแสงอาทิตย์ สายตา ของข้ามองขึ้นไปทันที *ใบมีด อวูธที่เหมือนเข็ม ลอยมาจากหลังคา* ข้า ค้างพลังงานขึ้นมาตามสัญชาตญาณแล้วคลุมตัวด้วยภายาล่องหน แต่ปฏิกิริยาของข้ายังไม่เร็วพอ มีค้อนเดียวแขนจนได้ผลลึกลับ ลำตัว หงายหลังเพราะแรงปะทะ ทำให้มันล่องหนหายไป

เสียงตะโกนดังมาจากเฉลย จากนั้นมีเสียงซัดคานับร้อยออกจาก ผีเมื่อผู้พิทักษ์นครของข้าเตรียมอวูธ แมจิวาโนมาอยู่เคียงข้าง ก่อนข้าจะรู้ตัวด้วยซ้ำ เขายื่นมือมาหาคอนข้าโง่งนบนหลังม้า แต่ข้า โบกมือห้าม "ไม่ต้อง" ข้าพูดด้วยเสียงแหบแห้ง ข้าจะไม่ยอมให้พวก คูมอร์เห็นข้าบาดเจ็บ มันอาจทำให้พวกนี้แข็งข้อขึ้นมา

ข้ารอให้ลูกหน้าไม้และมีค้อนตกลงมาจากหลังคาอีก แต่ไม่มี

กลับเห็นแค่เซอร์จิไอ้กับคนของเขาโผล่มาที่มุมด้านไกลของจัตุรัสแทน พวกนั้นลากคนเข้ามาสี่หรือห้าคนได้ พวกเข็กรโคโรสต์ ทั้งหมดแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสีทวายเพื่อให้กลมกลืนกับผนัง

ความโกรธของข้าพวยพุ่งอีกครั้ง ความเจ็บปวดที่แขนยิ่งกระตุ้นพลังให้มากขึ้น ข้าไม่รอให้เซอร์จิไอ้พาพวกนั้นมาถึงตัว แต่ส่งพลังออกไปก่อนโดยพุ่งเป้าไปยังห้องฟ้า ใช้ความกลัวของคนหมู่มากและความแข็งแกร่งภายในตัวมาसानภาพมายา ห้องฟ้าเปลี่ยนเป็นสีฟ้าเข้มประหลาด แล้วก็เปลี่ยนสีแดง ผู้คนพากันถอยหนีพลางหวีดร้อง จากนั้นข้าก็เล่นงานพวกกบฏด้วยภาพมายาของการขาดอากาศหายใจ พวกนั้นดวงมอข้างหน้าขณะโค่นคนของเซอร์จิไอ้หัวปัก จากนั้นก็แอนหลังเมื่อรู้สึกว่อากาศถูกสูบออกไปจากปอด ข้าก็คัพันแล้วเสริมพลังให้ภาพมายา

อากาศไม่ใช่อากาศ แต่เป็นน้ำ พวกเจ้ากำลังจมน้ำกลางจัตุรัสแห่งนี้ แถมยังไม่มีผิวน้ำให้โผล่ขึ้นไปหายใจเลย

เซอร์จิไอ้ปล่อยพวกนั้น ทั้งหมดทรุดลงไปคุกเข่า ตะเกียกตะกายหาอากาศหายใจ คืบไปมาบนพื้น ข้าขยายภาพมายาไปปกคลุมเคลยทั้งหมดในจัตุรัสด้วย จากนั้นก็เล่นงานด้วยพลังทั้งหมดที่มี

เครือข่ายความเจ็บปวดปกคลุมเคลยทุกคนที่ยังนั่งอยู่บนพื้น พวกนั้นร้องเสียงแหลมพร้อมกัน ตะกุกตะกักของตัวเองราวกับโดนเหล็กร้อนทิ่มแทง ดึงกระชากผมราวกับมีมดไต่และกัดคหนึ่งศึระษะ ข้ามองพวกนั้นทุกข์ทรมาน ปล่อยให้ความเจ็บปวดของตัวเองกลายเป็นของพวกนั้น แล้วในที่สุดก็ลบภาพมายาทิ้งไป

เสียงสะอื้นดังกระหึ่มในหมู่คน ข้าไม่กล้ายกมือขึ้นกุมแขนที่บาดเจ็บ แต่สายตาค้างคนพวกนั้นเขม็ง "นี่ไง" ข้าพูด "พวกเจ้าได้พบกับศาตัวเองแล้วนะ ข้าจะไม่ทนหากพวกเจ้าไม่จงรักภักดี" หัวใจของข้าเต้นรัวในอก "ถ้าหักหลังข้าหรือคนของข้าเมื่อใด ข้าจะทำให้พวกเจ้า

ต้องวิงวอนขอความตาย"

ข้าพชักหน้าให้ผู้พิทักษ์นครเข้าไปล้อมจับกบฏที่กำลังร่ำไห้ เมื่อมีเสื่อคลุมศีรษะของผู้พิทักษ์นครล้อมรอบตัวแล้ว ข้าก็ให้ม้าหันหลังกลับ ขี่มันออกจากจัตุรัสแห่งนั้น พวกกุหลาบคามขี่ออกมา เมื่อพ้นจากสายตาคอนแล้ว ข้าก็ไหล่ตกและลงจากหลังม้า

แม่จิวโนรับตัวข้าไว้ และข้าก็เอนพิงอกเขา "กลับกระโจมเถอะ" เขาพิมพ์ำขณะโอบข้าไว้ด้วยแขนข้างหนึ่ง สีหน้าตึงเครียด เปี่ยมล้นด้วยความเข้าใจโดยไม่ต้องพูด "ต้องให้คนมาเย็บแผลให้เจ้า"

ข้าพิงเขา หมุดแรงหลังเสียเลือดฉับพลันและใช้พลังสร้างภาพลวงตายที่ใหญ่แบบนั้น มีคนพยายามลอบฆ่าข้าอีกแล้ว วันหนึ่งข้าอาจไม่โชคดีแบบนี้ ครั้งต่อไปที่เราเข้าเมืองที่ยึดได้ก็อาจมีคนคัดเล่นงานข้าก่อนพวกกุหลาบคนไหนจะช่วยทัน ข้าไม่ใช่เทเร็น ภาพลวงตาไม่อาจคุ้มครองข้าจากคมอาวุธ

ข้าจะต้องขุดรากถอนโคนพวกกบฏให้ได้ ก่อนจะกลายเป็นภัยคุกคามอย่างแท้จริง จะต้องจับมาประหารด้วยวิธีที่โหดเหี้ยมขึ้นไปอีก เพื่อให้เป็นแบบอย่าง ข้าต้องเหี้ยมเกรียมกว่านี้

นี่คือชีวิตของข้าในตอนนี้

ราฟาเอล ลอเรนซ์ เบสเช็ตต์

เสียงคลื่น ค้านนอกเคื่อนใจราฟาเอลให้นึกถึงคำคืนแห่งพายุที่ท่าเรือเอสเทินเซีย แต่ในประเทศทามูร่าแห่งแคนตะวันตกที่เขาอยู่ตอนนี้ไม่มีคลอง ไม่มีก้อนโคล่าที่หลุดจากเสาผูกแล้วลอยเลาะริมกำแพงหิน มีเพียงหาดทรายสีแดงและสีทอง ที่ราบซึ่งมีพุ่มไม้เตี้ยและต้นไม้ประปรายเท่านั้น สูงขึ้นไปบนเนินเขามีพระราชวังเตี้ยที่มองออกไปเห็นมหาสมุทร คุณเป็นเค้าโครงคำมีคยามกลางคืน ทางเข้าอันโคดเค่นสว่าง ค้วยแสงตะเกียง

คืนนี้ลมอ่อนอบอุ่นยามคันฤดูใบไม้ผลิพัดเข้ามาทางหน้าต่างของห้องหนึ่งในพระราชวัง เทียนไขที่จุดไว้ก็เกือบหมดเล่มแล้ว เอ็นโซวาลีนเซียโนนั่งอยู่บนเก้าอี้ฉาบทอง ค้วงอ แขนพาดอยู่บนเข่า คลื่นผมสีเข้มตกลงมาปกคลุมใบหน้า เขาขบกรามแน่น ยังคงหลับตาด้วยความเจ็บปวด น้ำคอาบแก้ม

ราฟาเอลคุกเข่าอยู่ตรงหน้าเขา บรรจงแก้ผ้าพันแผลสีขาวที่พันไว้จนถึงข้อศอกของเจ้าชาย กลิ่นเนื้อใหม่และกลิ่นหวานเอียนของยาขี้ผึ้งฟุ้งคลบ ทุกครั้งที่ราฟาเอลดึงผ้าพันแผลจากแขนของเอ็นโซทำให้

ผิวที่บาคเจ็บกระดูกไปด้วย เอ็นโซ่ก็จะขบกรามแน่นขึ้น เสื่อห้อยหลวม และชุ่มเหงื่อ ราฟาเอลเอาผ้าพันแผลที่คึงออกแล้วมาพันกันไว้เป็นม้วน เขารู้สึกได้ถึงความทุกข์ทรมานที่ครอบงำเจ้าชายอยู่ ความรู้สึกนี้แผดเผาใจราฟาเอลราวกับเขาเป็นฝ่ายบาคเจ็บเสียเอง

ภายในใต้ผ้าพันแผลนั้น แขนของเอ็นโซ่เป็นแผลใหม่ลามไปทั่วแบบที่ดูเหมือนไม่มีวันหายสนิท อีกทั้งแผลเป็นและแผลเก่าที่ปกคลุมมือของเจ้าชายอยู่เสมอก็แผ่ขึ้นไปค้ำบนค้วย นี่เป็นผลจากการแสดงพลังอันยิ่งใหญ่ระหว่างต่อสู้กับอาเคลินาที่ทำเรือเอสเทินเซีย การเผาทำลายกองทัพเรือเบลเคนของราชินีเมฟส่งผลร้ายแรงไม่น้อย

เศษหนึ่งหลุคติดมากับผ้าพันแผลค้วย เอ็นโซ่ครางเบาๆ

ราฟาเอลนึกหน้าเมื่อเห็นผิวหนังที่ไหม้เกรียม "อยากพักสักครู่หรือไม่" เขาถาม

"ไม่" เอ็นโซ่กัดฟันตอบ

ราฟาเอลจึงดำเนินการต่อ เขาแกะผ้าพันแผลส่วนสุดท้ายจากแขนขวาของเอ็นโซ่อย่างเชื่องช้าและยากลำบาก ตอนนี้แขนของเจ้าชายเปิดโล่งทั้งสองข้างแล้ว

ราฟาเอลถอนใจ เอ้อมมือไปหยิบขามใส่น้ำเย็นสะอาดที่วางอยู่ข้างค้วมาวางลงบนคักเอ็นโซ่ "เฮ้! เขาพูด "แฮ่ลี"

เอ็นโซ่หย่อนแขนลงไปในน้ำเย็น เขาผ่อนคลายหายใจออกซ้าๆ ทั้งสองนั่งกันอยู่เงียบๆ ครู่หนึ่ง ปล่อยให้เวลาผ่านไปหลายนาทีย่างเชื่องช้า ราฟาเอลตั้งใจมองเอ็นโซ่ เจ้าชายคูห่างเหินมากขึ้นทุกวัน ดวงคามองไปทางทะเลอย่างโหยหาอยู่บ่อยๆ มีพลังงานใหม่ในอากาศที่ราฟาเอลยังเคาไม่ออกกว่าคืออะไร

"ยังรู้สึกถึงแรงคึงคูกของนางหรือไม่" ราฟาเอลถามในที่สุด

เอ็นโซ่พยักหน้า เขาหันไปทางหน้าต่างอีกครั้งคามสัญชาตญาณ ผ่านไปอีกนานกว่าเขาจะตอบ "บางวันก็ไม่" เขาพูด "คืนนี้ไม่รู้รู้สึก"

ราฟาเอลรื้อให้เขาพูดต่อ แต่เอ็นโซกลับไปเงยบขริมอีกครั้ง ยังสนใจคอ้อยู่กับมหาสมุทรนอกหน้าต่าง ราฟาเอลนึกสงสัยว่าเอ็นโซกำลังนึกถึงใคร ไม่ใช่อาเคลีน่าหรอก แต่เป็นเด็กสาวผู้จากไปนานแล้ว เด็กสาวจากช่วงเวลาในอดีตที่เขาเคยมีความสุขมากกว่านี้

หลังจากผ่านไปครึ่งหนึ่ง ราฟาเอลก็ยกขาเข้าไปน้ำออกจากตักเจ้าชาย แล้วบรรจงซับแขนเอ็นโซให้แห้ง ก่อนจะทายาที่ผึ้งเคลือบผิวที่ไหม้ มันเป็นยาเก่าที่ราฟาเอลเคยใช้ในสำนักฟอรันาต้า สมัยนั้นเอ็นโซจะแวะไปเยี่ยมเขาตอนกลางคืนเพื่อให้ทำแผล ตอนนี้อยู่ในสำนักฟอรันาต้าแล้ว ราชินีเมฟก็เสด็จกลับเบลเคนเพื่อเสวยแผลและฟื้นฟูกองทัพเรือขึ้นมาใหม่ ส่วนพวกมีคัสก็มาที่ทามูร่าหรือดินแดนที่เหลืออยู่ของทามูร่า ตอนนี้อยู่พิทักษ์นครของอาเคลีน่ากระจายกันอยู่ตามเนินเขาในทามูร่าตอนเหนือแล้ว ครึ่งกำลังไว้มัน

"มีข่าวอาเคลีน่าบ้างไหม" เอ็นโซถามเมื่อราฟาเอลเอื้อมไปหยิบผ้าพันแผลใหม่

"เมืองหลวงของคูนอร์พ่ายแพ้ให้กองทัพของนางแล้ว" ราฟาเอลตอบ "ตอนนี้บางปกครองแดนทะเลทั้งหมด"

เอ็นโซหันกลับไปมองทะเล รวากับกำลังค้นหาแรงดึงดูดที่เชื่อมโยงเขากับหมาป่าขาวไว้ตลอดกาล แล้วสายตาของเขาก็ดูเหม่อลอย "อีกไม่นานนางคงหันกลับมาสนใจที่นี่ ดินแดนส่วนที่เหลือของทามูร่า" เขาพูดในที่สุด

"ข้าคงไม่ประหลาดใจหากเรื่องของนางมาเผลอที่พรมแดนของเราเป็นลำดับถัดไป" ราฟาเอลเห็นด้วย

"ไกลแค่ไหนก็ขอให้เราเข้าเฝ้าพรุ่งนี้ใช้ไหม"

"ใช่" ราฟาเอลเหลือบตาขึ้นมองเจ้าชาย "ราชวงศ์ทามูร่าบอกว่ากองทัพของพวกเขาอ่อนแอจากการบุกครั้งล่าสุดของอาเคลีน่า จึงอยากลองเจรจากับนางอีกครั้ง"

เอ็นโซ่ค่อยๆ ขยับนิ้วมือซ้าย จากนั้นก็นิ้วหน้า "แล้วเจ้าคิดอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้"

"เสียเวลาเปล่า" ราฟาเอลสายหน้า "อาเคลีน่าปฏิเสธความพยายามครั้งก่อนของพวกเขาโดยไม่ลังเลสักนิด พวกเขาไม่มีอะไรจะไปต่อรองกับนาง จะเอาอะไรไปเสนอให้นางได้เล่า ในเมื่อทุกอย่างเป็นสิ่งที่น่างออาจใช้กำลังช่วงชิงได้อย่างง่ายดาย"

ความเสียบปกคลุมไปทั่วอีกครั้ง บางทีมันอาจเป็นคำตอบเดียวสำหรับคำถามของราฟาเอลก็เป็นได้ ขณะราฟาเอลพันผ้าพันแผลผืนใหม่ที่แขนเอ็นโซ่ เขาก็พยายามไม่ฟังเสียงคลื่นข้างนอก เสียงทะเลนอกหน้าต่างต่าง เทียนคู่หนึ่งสว่างไสวในความมืด เสียงเคาะประตูครั้งหนึ่ง

ความทรงจำผุดขึ้นมาโดยที่เขาไม่ได้ร้องขอ แล้วก็ไม่ยอมจางหายไป มันทะลุผ่านกำแพงที่ราฟาเอลสร้างไว้ล้อมรอบหัวใจนับตั้งแต่นั้นโซ่ตายแล้วพื้นคืนชีพมา ตอนนี้เขาไม่ได้ทำแผลให้เจ้าชายแล้ว แต่กำลังยื่นรอด้วยความหวาดกลัวในห้องนอนของตัวเองที่สำนักฟอร์จูนาค้าเมื่อหลายปีก่อน สายตามองออกไปยังทะเลคนสวมหน้ากาก

คูรากับคนทั้งเมืองเฝ้ามาร่วมงานเปิดตัวของราฟาเอล ชายหญิงชนชั้นสูงผู้สวมชุดยาวทำจากผ้าไหมทามูร่าและลูกไม้เคเน็คตราเดินไปมาทั่วห้อง ใบหน้าของทุกคนถูกปิดบังไว้บางส่วนหลังหน้ากากครึ่งหน้าสีสวย เสียงหัวเราะผสมกับเสียงชนแก้วและเสียงรองเท้าแตะลากพื้น นายและนางบำเรอคนอื่นๆ เคลื่อนไหวไปมาท่ามกลางผู้คนอย่างเสียบเสียบและสง่างาม คอยนำเครื่องดื่มและจานใส่ลูกอมუნแซ่น้ำแข็งมาให้แขก

ราฟาเอลยืนอยู่กลางห้อง ตอนนั้นเขาเป็นเด็กหนุ่มเสียบขริมผู้ผ่านการแต่งตัวและขัดสีฉวีวรรณจนสมบูรณ์แบบ ผมเหมือนมันผ้าซาตินสีเข้ม ชุดยาวสีขาวทองก็พลิ้วไหว ผงสีคำถูกแต่งแต้มไว้รอบดวงตาสีเหมือนอัญมณี เขาจ้องมองออกไปยังทะเลนักประมุขผู้

กระตือรือร้น ราฟาเอลจำได้ว่ามือสั่นจนต้องกม้มไว้ด้วยกันเพื่อให้หนึ่ง เขาผ่านการฝึกฝนว่าจะแสดงสีหน้าอย่างไรได้บ้าง ทั้งการขยับริมฝีปาก คิ้ว แก้ม และตา ซึ่งแตกต่างกันนับพันแบบโดยไม่จำเป็นต้องสะท้อนอารมณ์แท้จริง คังนั้นในช่วงเวลานี้สีหน้าเขาจึงดูเหมือนสงบเยือกเย็น เอียงอายน่าหลงใหล สุขใจอ่อนโยน เจียบเหมือนหิมะ และปราศจากความกลัว

ดูเหมือนพลังงานในห้องเปลี่ยนแปลงอยู่เป็นระยะ ราฟาเอลหันหน้าตามโดยอัตโนมัติ ไม่น่าเชื่อว่าสิ่งที่สัมผัสได้คืออะไร ตอนแรกเขาคิดว่าโคจรจิตของตัวเองเล่นกลเข้าให้แล้ว จนกระทั่งรู้ว่าพลังงานนั้นรวมกันอยู่ที่คนแปลกหน้าอายุน้อยผู้หนึ่งที่เดินไปมาท่ามกลางผู้คน ดวงตาของราฟาเอลมองตามเขา ถูกสะกดด้วยพลังที่ดูเหมือนเคลื่อนไหวตามคนผู้นี้

การประมูลเริ่มต้นด้วยตัวเลขที่สูง แล้วก็สูงขึ้นเรื่อยๆ มันสูงมากจนราฟาเอลตามไม่ทัน ภาพและเสียงรอบตัวเริ่มพร่าเลือน นายและนางบำเรอคนอื่นๆ ซุบซิบกันไปมาในกลุ่มคนดู เขาไม่เคยได้ยินตัวเลขมากขนาดนี้ในการประมูลมาก่อนเลย ความผิดปกตินี้ทำให้หัวใจของเขาเต้นเร็วขึ้น มือสั่นหนักขึ้น ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไป เขาคงไม่มีวันตอบแทนผู้ชนะประมูลได้สมราคาแน่

จากนั้นเมื่อเหลือผู้ประมูลสู้กันแค่มือกี่คน คนรับใช้หนุ่มผู้แฝงตัวอยู่ท่ามกลางผู้คนก็บอกราคาที่สูงกว่าตัวเลขสูงสุดถึงสองเท่า

ฉากรหน้าที่สงบราบเรียบของราฟาเอลปรากฏอาการหวั่นไหวเป็นครั้งแรกขณะเสียงพิมพ์ดั่งระฆังในห้อง มาถามถามว่าจะมีใครให้มากกว่านี้หรือไม่ แต่ไม่มีใครตอบรับ ราฟาเอลยืนเจียบ บังคับตัวเองให้นิ่งขณะคนรับใช้ผู้นั้นชนะการประมูล

คืนนั้นราฟาเอลจุกเทียนสองสามเล่มด้วยมือที่สั่นเทา จากนั้นนั่งลงบนขอบเตียงตามลำพัง ผ้าห่มเป็นไหมที่เย็บชายด้วยด้ายสีทองและ

ลูกไม้ กลิ่นคอกบัวราตรีลอยอ้อยอิงอยู่ในอากาศ เวลาหลายนาที่ผ่านไปอย่างเชื่องช้า เขาคอยฟังเสียงฝีเท้าที่จะเดินมายังห้องนี้และย่ำเคื่อนตัวเองถึงบทเรียนที่นายบำเรอรุ่นพี่สอนไว้ตลอดหลายปีที่ผ่านมา

หลังจากผ่านไปนานเหมือนชั่วนิรันดร์ เขาก็ได้ยินเสียงที่รอฟังอยู่ดั่งขึ้นในโรงข้างนอก ครู่ต่อมาก็มีเสียงเคาะเบาๆ ที่ประตู

ทุกอย่างจะผ่านไปด้วยดี ราฟาเอลกระซิบบอกตัวเองทั้งที่ไม่แน่ใจว่าจะเป็นเช่นนั้นจริงหรือไม่ เขาลุกขึ้นแล้วพูดเสียงดังว่า "เชิญเข้ามาได้"

หญิงรับใช้ผู้หนึ่งผลักประตูเปิด ด้านหลังนางคือชายหนุ่มสวมหน้ากากผู้เดินเข้ามาในห้องของเขาด้วยท่วงท่าสง่าเหมือนนักล่าผู้ซำซง ประตูปิดตามหลังขณะเขายกมือขึ้นถอดหน้ากาก

ดวงตาของราฟาเอลเบิกกว้างด้วยความตกใจ นี่คือนคนแปลกหน้าคนเดียวกับที่เขาสังเกตเห็นในกลุ่มคน เขารับรู้อย่างอายๆ ว่าคนผู้นี้หล่อเหลาไม่น้อย เกลียวมมสีเข้มมักรวบไว้ด้านหลัง ขนตายาวสีค้ำล้อมรอบดวงตา มีเส้นสีแดงเข้มในม่านตา เขายืนยึกตัวสูงและไม่ยิ้ม พลังงานที่ราฟาเอลสัมผัสได้ระหว่างการประมุขปกคลุมตัวคนแปลกหน้าไว้เป็นชั้นๆ *ไฟ เปลวเพลิง ความทะเยอทะยาน* ราฟาเอลหน้าแดง เขารู้ว่าควรเชิญคนแปลกหน้าให้เข้ามาใกล้และนั่งลงบนเตียง แต่ในตอนนั้นเขาคิดอะไรไม่ออกเลย

ชายหนุ่มก้าวมาข้างหน้า เมื่อหยุดยืนตรงหน้าราฟาเอลแล้ว เขาก็เอามือโพล่หลังแล้วพยักหน้าหนึ่งครั้ง ราฟาเอลรู้สึกว่าการพลังงานเคลื่อนไหวอีกครั้ง มันกำลังเรียกหาเขา และเขาก็อดไม่ได้ที่จะมองคอบคนแปลกหน้า ราฟาเอลฝันยิ้มให้ชายหนุ่ม เป็นรอยยิ้มที่ผ่านการฝึกฝนมาหลายปี

คนแปลกหน้าเป็นฝ่ายพูดก่อน "เจ้าสังเกตเห็นข้าในกลุ่มคน" เขาพูด "ข้าเห็นเจ้ามองข้าไปรอบห้อง เพราะอะไร"

"ท่านคงคิดถึงคุณข้ากระมัง" ราฟาเอลคอบพลางหลุบตาและปล่อยให้ความร้อนผุดขึ้นมาบนแก้มอีกครั้ง "ท่านชื่ออะไร"

"เอ็นโซ วาเลนเซียโน" เสียงของคนแปลกหน้านุ่มนวลและทุ้มเหมือนผ้าไหมที่ซ่อนโลหะเอาไว้

ดวงตาของราฟาเอลพุ่งกลับขึ้นมามองเขา *เอ็นโซ วาเลนเซียโน* นั่นคือชื่อเจ้าชายแห่งเคเน็คคร้าผู้ถูกถอดยศมิใช่หรือ คอนนั้นเองที่ราฟาเอลเห็นว่าผมของเด็กหนุ่มผู้นี้เปล่งประกายสีแดงเข้มท่ามกลางแสงสลัวในห้องนอน เข้มมากจนดูดำ นี่คือคำหั้น

อดีตเจ้าชายรัชทายาท

"ผ้าบาท" ราฟาเอลกระซิบ ตกใจมากจนลืมหันหัน

ชายหนุ่มพยักหน้า "ข้าไม่มีเจตนาจะเปิดศิวเจ้าในคืนนี้หรอกนะ"

ฉากนั้นมลายหายไปเมื่อเสียงเคาะคังขึ้นที่ประตู ราฟาเอลกับเอ็นโซมองไปทางนั้นพร้อมกัน แล้วราฟาเอลก็ถอนใจยาว ผลักความทรงจำเก็บไว้กันเบื้องหัวใจขณะวางผ้าพันแผลลง "ว่าไง" เขาตะโกนถาม

"ราฟาเอล" เสียงอายๆ คังคอบ "ข้าเอง"

เขาสอดมือเข้าไปในแขนเสื้อ "เข้ามาเถิด"

ประตูเปิด แล้วไวโอเล็ตคำก็ก้าวเข้ามาข้างในอย่างลึกลับ ดวงตาของนางสบตาราฟาเอลก่อน จากนั้นพุ่งไปตรงที่เอ็นโซซึ่งอยู่ในท่าตอกพาดเข้า "ขอโทษที่เข้ามาขัดจังหวะ" นางว่า "ราฟาเอล เกิดเรื่องแปลกขึ้นที่ชายฝั่งนะ ข้าคิดว่าท่านคงอยากไปดู"

ราฟาเอลรับฟังพลางขมวดคิ้ว แสดงว่าไวโอเล็ตคำสัมผัสได้ถึงลางร้ายบางอย่างเช่นกัน คืนนี้นางคุซิดเซียว ผิวสองสีเผือกไป ริมฝีปากอิมเม็มแน่นจนเป็นเส้นตรง ผมรวบไว้ด้านหลังในผ้าโพกแบบทามูร่า นางใช้พลังค้นหาจนเจอพวกมิดสันเมื่อเกือบหนึ่งปีก่อน ผ่านไปหนึ่งสัปดาห์กว่านางจะกล้าเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างตัวเองกับพี่สาวให้ราฟาเอลฟัง และอีกสัปดาห์กว่านางจะขอร้องทั้งน้ำตาให้พวกเขาหา

ทางช่วยเอาเคลีน่า นับแต่นั้นนางก็คอยอยู่ข้างกายราฟาเอล ผึกฝนกับเขาขณะที่เขาทดสอบความเชื่อมโยงของนางและสอนวิธีรวบรวมสมาชิกเพื่อสัมผัสพลังงานของคนอื่น นางเป็นนักเรียนที่ดี เข้าขั้น*ดีเยี่ยม*

นางทำให้เขานึกถึงอาเคลีน่ามากเหลือเกิน ถ้าเผละก็อาจจินตนาการว่าตัวเองกำลังจ้องมองราชินีแห่งแดนทะเลสมัยที่นางอายุน้อยกว่าตอนนี้และยังไม่หันหลังให้เขา ตอนที่นางยังไม่ถลำลึกขนาดนี้ ความคิดนี้ทำให้เขาเศร้าใจเสมอ เป็น*ความผิดของข้าที่ทำให้อาเคลีน่าเป็นแบบนี้ ข้าเองที่ทำให้นางถลำลึกเกินแก้*

ราฟาเอลพยักหน้าให้ไวโอเล็ตต้า "เคียวข้าไป ออกไปรอข้างนอกก่อนนะ"

ขณะไวโอเล็ตต้ากลับออกไปยังโถงทางเดิน เขาก็หันแปลที่แขนเอ็นโซ่จนเสร็จ จากนั้นนวดคอตัวเองด้วยความเหนื่อยล้า เขาทำแบบนี้มาหลายคืนติดกันเกินไป หลายสัปดาห์กลายเป็นหลายเดือน ทุกคืนต้องคอยเยียวยายาบาดแผลของเอ็นโซ่อย่างไร้ผล พอเริ่มหายก็ทรุดลงไปอีก "พยายามหลับนะ" ราฟาเอลบอกเขา

เอ็นโซ่ไม่ตอบ ใบหน้าซุบซิดจากความเจ็บปวด ใจลอยเหมือนไม่ได้อยู่ตรงนี้เต็มตัว

ผ่านมานานแค่วันแล้วนะ ที่พวกเขาสูญเสียเอ็นโซ่ไปในสนามกีฬานั้น สองปีโซ่ไหม คุณเหมือนชั่วชีวิตก็ว่าได้ เหมือนผ่านไปหลายยุคหลายสมัยนับแต่ครั้งสุดท้ายที่ราฟาเอลได้เห็นเจ้าชายมีชีวิตอย่างแท้จริง ตอนนั้นไฟในตัวเขาลุกโชนเป็นสีแดงเจิดจ้า ราฟาเอลไม่อยากจะให้เอ็นโซ่ทุกข์มากขึ้นไปอีกหากรู้ว่าการดำรงอยู่ของเขาในสภาพกึ่งเป็นกึ่งตายแบบนี้ทำร้ายจิตใจผู้ที่รักเขามากเพียงใด จึงตัดสินใจเดินไปยังประตู แล้วออกไปข้างนอกอย่างเงิบๆ

คำคืนนี้อากาศอบอุ่น บ่งบอกถึงฤดูร้อนที่ใกล้จะมาเยือนแดนตะวัน ความร้อนจากตอนกลางวันยังคงอ้อยอิ่งอยู่ตรงระเบียงทาง

เดิน ราฟาเอลกับไวโอเล็ตต้าเดินเงียบๆ ใต้ตะเกียง ผ่านทั้งแสงสว่างและเงามืด เมื่อถึงประตูแต่ละบาน ราฟาเอลก็รู้สึกได้ถึงพลังงานของสมาชิกมีคส์สันแต่ละคนที่อยู่ในห้อง ไมเคิลกำลังวาดภาพ เขาขังตัวเองอยู่ตามลำพังครั้งละหลายวันหลังเจิมมาตาย ห้องของลูเซินต์มีกลิ่นความไม่สบายใจเมื่อออกมา ราฟาเอลสัมผัสได้ว่านางยังไม่นอน บางทีอาจกำลังเหม่อมองชายฝั่งนอกหน้าต่าง กระจกของลูเซินต์กลวงมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้พวกเธออยู่บ่อยๆ นางก็เลยอารมณ์ไม่ดีและฉุนเฉียวง่าย ตอนแรกเมฟรี่อยู่ที่นี้และวิงวอนให้ลูเซินต์กลับเบลเคนด้วยกัน ถึงขั้นพยายามคิดสินบนและออกคำสั่ง แต่ลูเซินต์ก็ยังปฏิเสธ นางจะอยู่และต่อสู้เคียงข้างพวกมีคส์สันจนถึงลมหายใจสุดท้าย หลังจากผ่านไปพักหนึ่ง เมฟรี่ก็ต้องพาทหารกลับบ้าน แต่ราชินีเบลเคนยังคงส่งสาส์นมาทุกสัปดาห์เพื่อถามไถ่เรื่องสุขภาพของลูเซินต์ บางครั้งก็ส่งสมุนไพรมายามาช่วย แต่ไม่มีอะไรช่วยได้เลย ราฟาเอลรู้ว่าอาการของลูเซินต์ไม่มีทางดีขึ้น เพราะสาเหตุเกิดจากบางอย่างที่อยู่ลึกลงไปในพลังของนางเอง

ห้องสุดท้ายเคยเป็นของลิโอ เด็กหนุ่มหัวล้านที่ราฟาเอลเพิ่งรับเข้ามาเป็นสมาชิกมีคส์สันและมีพลังแพร่พิช ตอนนี้ห้องว่างเปล่า ลิโอเสียชีวิตไปเมื่อหนึ่งเดือนก่อน แพทย์บอกราฟาเอลว่าเป็นเพราะปอดติดเชื้อเรื้อรัง แต่ราฟาเอลนึกสงสัยว่าอาจมีสาเหตุอื่นที่เป็นไปได้ นั่นคือร่างกายของลิโอหันมาเล่นงานตัวเองด้วยการแพร่พิชจากภายใน

แล้วตัวเขาละ จะโคนเล่นงานแบบไหน

"ข้าได้ยินเรื่องการบุกครั้งล่าสุดของอาเคลิน่าแล้ว" ไวโอเล็ตต้าพูดเมื่อทั้งสองมาถึงบันไดที่พาออกไปนอกพระราชวังในที่สุด

ราฟาเอลแค่นึกหน้า

ไวโอเล็ตต้าเหลือบมองเขาอย่างกล้าๆ กลัวๆ "ท่านคิดว่า..."

นางพยายามมากจริงๆ ราฟาเอลรู้สึกได้ว่าหัวใจของเขาเวทนานาง

อยากปลอบประโลม แต่ทำได้แค่จับมือนางไว้ แล้วกระตุกเส้นใยหัวใจเบาๆ เพื่อมอบความสบายใจให้ชั่วคราว เขาส่ายหน้า

"แต่...ข้าได้ยินว่านางแจกจ่ายเงินให้ประชาชนชาวคูมอร์อย่างมีน้ำใจ" ไวโอเล็ตคิดว่า "นางมีน้ำใจมากกว่าเคย บางทีถ้าเราหาทาง..."

"นางกู๊ไม่กลับแล้ว" ราฟาเอลพูดเสียงอ่อนโยน นี่เป็นคำตอบที่เขาเคยบอกนางไปหลายต่อหลายครั้ง แม้ไม่แน่ใจว่าตัวเองเชื่อเช่นนั้นจริงๆ ก็ตาม ถึงเขาไม่ปักใจเชื่อก็ไม่อยากให้ความหวังไวโอเล็ตคำแบบลมๆ แล้งๆ "ข้าเสียใจ เราต้องให้ความสำคัญกับการป้องกันทามูร่าจากการบุกครั้งต่อไปของอาเคลีนา เราต้องปักหลักสู้ที่ไหนสักแห่งนะ"

ไวโอเล็ตคำมองกลับไปยังชายฝั่งแล้วพยักหน้า "จริง" นางพูดราวกับกำลังกล่อมตัวเองให้เชื่อ

นางไม่เหมือนคนอื่น แม้มีความเชื่อมโยงกับอัญมณีที่สื่อถึงความกลัว ความเห็นใจ และความสุข แต่นางไม่มีคำหนีให้เห็น ความสามารถในการพรากพลังคนอื่นทำให้เขาไม่สบายใจนัก แต่ราฟาเอลก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกผูกพันกับนาง เขาอุ่นใจเมื่อรู้ว่านางเองก็*สัมผัส*ได้ถึงพลังในโลกรอบตัว

คืนนี้ไม่เห็นดวงจันทร์ทั้งสามดวงหรือดาวดวงใดเลย มีเพียงเมฆเป็นผืนบนท้องฟ้า ราฟาเอลให้ไวโอเล็ตคำเกาะแขนขณะลงไปตามทางเดินหินอย่างระมัดระวัง พลังงานบางเบาลอยอยู่ในสายลมอุ่นทำให้ผิวกันยุบยิบ เมื่อทั้งสองเดินอ้อมบริเวณพระราชวังออกไป ก็เห็นชายฝั่งปรากฏตรงหน้า คลื่นฟองขาวเป็นแถบชดออกไปยังความเว้งว่างสีคำ

ตอนนี้เขารู้สึกถึงสิ่งที่ทำให้ไวโอเล็ตคำไม่สบายใจแล้ว มันรุนแรงอย่างไม่น่าเชื่อตรงแนวชายฝั่งซึ่งผืนทรายเปียกและหนาวเย็น ราวกับเส้นใยทั้งหมดในโลกซึ่งตั้งขึ้นมา คลื่นสาดละอองน้ำเค็มใส่เขา ราตรีนี้มีคนมากจนมองไม่เห็นรายละเอียดรอบตัว มีหินก้อนใหญ่ๆ เกาะกลุ่มกันอยู่ไม่ไกล แต่ก็เห็นเป็นแค่เงาคำมืดเท่านั้น ราฟาเอลจ้องมัน รู้สึก

ถึงความตายอย่างบอกไม่ถูก มีกลิ่นฉุนในอากาศ

บางอย่างผิดปกติ

"มีความตายที่นี้" ไวโอเล็ตค้ำกระบี่ มือที่เกาะแขนราฟาเอล ลื่น เมื่อเขามองนาง ก็สังเกตเห็นสายตาหวาดหวั่น แบบที่เคยเห็นคอนางพุดถึงอาเคลีน่า

ราฟาเอลกวาดตามองเส้นขอบฟ้า ใต้ บางอย่างผิดปกติมาก พลังงานผิดปกติพุ่งอยู่ในอากาศ มากมายเหลือเกิน จนเขาบอกไม่ได้ว่ามาจากตรงไหน สายตาของเขาหยุดอยู่ตรงหย่อมความมืดที่ห่างไกลออกไป จ้องมันอยู่พักหนึ่ง

ฟ้าแลบปรากฏบนท้องฟ้าเป็นชุด เหมือนเส้นทางจากเมฆลงมาที่ทะเล ไวโอเล็ตค้ำนิ้วหน้า รอให้เสียงฟ้าผ่าดังตามมา แต่ก็ไม่มี ความเงียบทำให้คนที่ทำขอยของราฟาเอลลุกชู ในที่สุดหลังจากผ่านไปนานเหมือนชั่ววันรันคร์ เสียงคำรามคำก็ทำให้พื้นสั่นสะเทือน ดวงตาของเขา กวาดไปตามคลื่นที่ซัดเข้าหาฝั่ง จากนั้นก็หยุดอีกครั้งบนเงาคำของหิน

ฟ้าแลบอีก ครั้งนี้แสงของมันส่องชายฝั่งชั่วคราว ราฟาเอลก้าวถอยหลังแล้วมองภาพตรงหน้า

เงาคำนั้นไม่ใช่หิน แต่เป็นบาลีรา มีอย่างน้อยหนึ่งโหลที่มานอนตายเกลยคั่น

ไวโอเล็ตค้ำยกมือปิดปาก ครู่หนึ่งที่ราฟาเอลทำได้แค่ยืนนิ่งเฉย กระลาสีหลายคนเคยเล่าเรื่องบาลีราว่าพวกมันไปตายที่ไหน บางคนบอกว่าว่ายน้ำออกไปตายกลางมหาสมุทรเปิด โดยจะคำลึกลงไปเรื่อยๆ จนจมลงที่ก้นยมโลก บางคนบอกว่าพวกมันบินขึ้นจากน้ำสูงขึ้นเรื่อยๆ จนถูกเมฆกลืนหายไป กระดูกซี่โครงของพวกมันถูกคลื่นซัดขึ้นมาเกยหาดเป็นครั้งคราวในสภาพขาวโพลน แต่เขาไม่เคยเห็นซากบาลีราที่ตายเช่นนี้มาก่อน อย่างน้อยก็ไม่ใช้ในลักษณะนี้

"อย่าเข้าไปใกล้ล่ะ" ราฟาเอลกระซิบบอกไวโอเล็ตค้ำ กลืนใน

อากาศอุ่นมากขึ้นเมื่อเขาเดินเข้าไปดู ตอนนี้มันใจแล้วว่าเป็นกลิ่นเนื้อเน่า พอไปถึงบาหลีว่าตัวแรกก็ยื่นมือออกไป เขาลังเลก่อนเอานิ้วแตะเบาๆ บนตัวมัน

เจ้าสัตว์ตัวนั้นกระตุกครั้งหนึ่ง มันยังเป็นแค่ลูกบาหลีว่าเท่านั้น แดมยังไม่คายสนิทด้วย

ลำคอของราฟาเอลตีบตัน แล้วน้ำคาก็กบคา บางอย่างที่ร้ายกาจฆ่าสิ่งมีชีวิตเหล่านี้ เขายังรู้สึกได้ถึงพลังงานพิษที่ไหลอยู่ในเส้นเลือดของมัน สัมผัสได้ถึงความอ่อนแอขณะมันสูดหายใจแผ่ว

"ราฟาเอล!" ไวโอเล็ตต้าตะโกนเรียก เมื่อเขาเหลียวมองข้ามไหล่ ก็เห็นนางลยลงไปในคลื่นน้ำที่ซัดฝั่ง ชายกระโปรงเปียกชุ่ม ตัวสั่นเหมือนใบไม้ *อย่าลงไป!* ราฟาเอลอยากเตือนนาง

"มันให้ความรู้สึกเหมือนพลังงานของอาเคลีน่าเลย" ไวโอเล็ตต้าพูดออกมาในที่สุข

ราฟาเอลเดินไปทางมหาสมุทรก้าวหนึ่งอย่างลังเล แล้วก็อีกก้าว เขาเดินไปข้างหน้าจนกระทั่งรองเท้าแตะจมลงไปในทรายเปียก เขาสูดหายใจแรง

น้ำเย็นแบบที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน เย็นเหมือน*ความตาย* เส้นใยพลังงานนับพันกระตุกเท้าเขาขณะน้ำไหลกลับลงมหาสมุทร รวากับมีตะขोजิวเกี่ยวข้องกับเส้นใยทุกเส้นและกำลังค้นหาสิ่งมีชีวิต มันทำให้เขาขลุ่ยเหมือนตอนที่เห็นผลไม้เน่าเต็มไปด้วยหนอนซอนโซ มหาสมุทรแห่งนี้เต็มไปด้วยพิษลึกลับ คำมืด และชั่วร้าย ด้านล่างปั่นป่วนด้วยชั้นพลังงานที่เกรี้ยวกราดน่ากลัว เป็นสิ่งที่เขาเคยสัมผัสได้ในตัวอาเคลีน่า เขานึกถึงอาการใจลอยอย่างประหลาดของเอ็นโซในค่ำคืนนี้ สายตามองเหม่อในดวงตาที่ถึงเป็นถึงตาย ท่าทีที่เหมือนถูกดึงคูด้วยมหาสมุทร ราฟาเอลจำได้ถึงพายุที่โหมกระหน่ำในคืนที่พวกเขาพาเอ็นโซกลับขึ้นมาจากก้นมหาสมุทร ตรงที่โลกคนเป็นสิ้นสุดลง และโลก

คนตายเริ่มต้น

ไวโอเล็ตคำผู้อยู่ข้างเขายืนนิ่งตัวแข็งขณะน้ำซัคใส่ขา

ราฟาเอลก้าวลงไปในมหาสมุทรอีกสองสามก้าว จนกระทั่งคลื่น
สูงถึงเอว น้ำเย็นทำให้ตัวชา เขาเงยหน้าขึ้นมองไปตรงที่เกิดพายุฟ้าแลบ
ไร้เสียงอีกครั้ง แล้วน้ำตาก็เริ่มหลังไหลอาบแก้ม

จริงแท้ มันให้ความรู้สึกเหมือนพลังงานของอาเคลิโน่า เหมือน
ความกลัวและความโกรธ มันคือพลังงานจากอาณาจักรอื่น เส้นใยจาก
ใต้โลก จากสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งไม่ควรถูกรบกวน ราฟาเอลตัวสั่น
บางอย่างกำลังแพร่พิษใส่โลกใบนี้

แม้กระทั่งตอนนี้ซึ่งผ่านมาหลายสิบปีแล้ว
ข้าก็ยังไม่กลัวอะไรมากเท่ามหาสมุทรเปิดตอนกลางคืน
เมื่อความมืดมืดแผ่ไปรอบตัวทุกทิศทุกทาง

- บันทึกของเรต้า ฮาร์ร่ากัน,
แปลโดย เบียนก้า เบอร์เซตโต

อาเคลีน่า อามูเตรู

ผ่านไปหนึ่งสัปดาห์เต็ม ผลที่แขนของข้ายังเด่นคุบๆ ทุกครั้งที่
เคลื่อนไหวเร็วเกินไป มีผ้าพันแผลพันทบเป็นชั้นหนา ข้านี้หน้าขณะ
เดินลงทางลาดไปยังท่าเรือเอสเทินเซีย หวังว่าแผลคงไม่เปิดอีก

ท่าเรือวันนี้คละคลุ้งไปด้วยกลิ่นปลาเน่า ข้าทำจุกย่นขณะทหาร
เดินนำเราไปยังรถม้าหลายคันที่รอรับอยู่ เซอร์จิไอ้เดินข้างข้าโดยมี
หนึ่งแตะค้ำมาคาบไว้ตลอดเวลา เขาโน้มตัวมาหาข้า "ฝ่าบาท" เขาพูด
ถ้อยคำสั้นໄໝ่เป็นธรรมชาติราวกับข้าเกิดมาในราชวงศ์ "คนของข้าจับ
ประชาชนได้หลายคนที่ถูกกล่าวหาว่าพยายามบุกเข้าไปในพระราชวัง
พวกเขาอยู่ในหอคอยหน่วยพิทักษ์นครแล้ว แต่ข้าไม่อยากจะ"

ข้าเหลือบมองเขา "แล้วพวกเขาไม่พอใจอะไรี"

"พวกเขาไม่อยากจะสละที่ดินให้ผู้มีคำนิ ตามกฎหมายใหม่ของ
พระองค์"

"แล้วเจ้าวางแผนจะอย่างไรกับนักโทษเหล่านั้น"

เซอร์จิไอ้ยกໄໝ่ เขาขยับเสื่อคลุมให้กระซับรอบໄໝ่ จากนั้นคឹ
น้ำอีกໄໝ่จากกระติก "อะไรก็ได้ที่พระองค์ต้องการ พระองค์คือราชินี"

ข้ามนึกสงสัยว่าเขาคิดกับข้าแตกต่างไปจากราชารัตติกาลแห่งเมอร์รุสต์หรือไม่ว่า เซอร์จิโอบันถือข้ามากกว่า ราชารัตติกาลอ่อนแอ เป็นศัตรูของผู้มีคำหิ ข้ามา และโง่เขลา ข้าจ่ายเงินให้เซอร์จิโอบันมากกว่าชายคนนั้น เพราะของเซอร์จิโอบันแพงกว่าด้วยเส้นทอง เสื้อคลุมก็ทอจากไหมเนื้อดีที่สุดและละเอียดที่สุดในโลก ปักด้วยอักษรย่อของช่างผู้ตัดเย็บ

เสียงกระซิบหัวเราะเยาะข้า ระวังหลังให้ดีเถอะ หม่าป่าน้อย พวกมันบอก ศัตรูอาจเป็นคนที่เจ้านึกไม่ถึงก็ได้

ข้าพยายามกดถ้อยคำนั้นไว้อย่างคือถึงพระนางคน เซอร์จิโอบันจะจงรักภักดีต่อข้าเหมือนแมจิวาโน ข้ามอบทุกอย่างที่พวกเขาต้องการให้แล้วนี่

แต่เจ้าไม่อาจมอบทุกอย่างที่พวกเขาปรารถนา พวกเขาจะอยากได้มากขึ้นเสมอ

ข้าเตือนตัวเองให้เตรียมเครื่องคีมสมุนไพรวีอีกแก้วเมื่อถึงพระราชวัง ศิระษะเริ่มปวดคุบๆ จากเสียงกระซิบที่คงไม่หยุดหย่อน พวกมันพูดไปเรื่อย ก้องอยู่ในความคิดของข้าตลอดการเดินทางกลับบ้าน "ประหารให้คนได้เห็นกันทั่ว" ข้าตอบ พยายามกลบเสียงกระซิบด้วยเสียงตัวเอง "แวนคอกก็แล้วกัน เจ้าก็รู้ว่าข้ารู้สึกอย่างไรต่อการเผาไฟ"

เซอร์จิโอบันนิ่งเช่นเคย ราชารัตติกาลเคยสั่งให้เขาทำเรื่องเลวร้ายกว่านี้มาแล้ว "ได้ตามนั้น ฝ่าบาท" เขารอให้ข้ามุดเข้าไปในรถม้า จากนั้นก็ก้มหน้าลงมาใกล้ "โปรดแหวะที่คุก็ได้ดินเมื่อถึงพระราชวัง" เขาบอก

"ทำไม" ข้าถาม

ความลึกลับหนึ่งปรากฏบนใบหน้าเซอร์จิโอบัน "ข้าได้ข่าวจากผู้คุมว่ามีบางอย่างผิดปกติเกี่ยวกับเทเร็น"

ข้ารู้สึกเขินวูบวาบไปตามสันหลัง เซอร์จิโอบันไม่ชอบให้ข้าไปเยี่ยม

เทเร็นที่คุกี้ได้คืน คังนั้นข้าจึงนึกแปลกใจที่เขาบอกให้ข้าทำแบบนั้น เสียงกระซิบซุบซิบหาเหตุผลที่ฟังไม่ขึ้นสักนิดมาบอก เขาอยากให้เจ้าไปเยี่ยมเทเร็นเพราะเขาอยากให้เจ้าตาย ทุกคนอยากให้เจ้าตายนะอาเค- ลีน่า แม้แต่เพื่อนอย่างเซอร์จิไอ้ก็เถอะ เขาล่อเจ้าไปที่นั่นเพื่อให้เทเร็น เชื่อดอกเจ้าไปล่ะ พวกมันหัวเราะลั่น กลุ่มหนึ่งที่ข้าเชื่อคำพูดนั้นด้วยใจจริง แต่แล้วก็กลั่นหัวใจ พยายามบังคับตัวเองให้คิดเรื่องอื่น

ไม่ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับเทเร็นคืออะไร มันก็ร้ายแรงจนเซอร์จิไอ้อยากให้ข้าไปเยี่ยมเขา แค่นั้นเอง

"ข้าจะให้รถม้าอ้อมไปยังประตูหลัง" ข้าบอก

"แล้วก็ควรเปลี่ยนเส้นทางกลับพระราชวังด้วย ใช้เส้นทางที่ไม่เปิดเผยนักจะดีกว่า"

ข้าโน้มหน้า ข้าจะไม่ยอมหกดหัวอยู่ในกระดองเพียงเพราะมีคนกลุ่มหนึ่งตัดสินใจโง่ๆ ว่าอยากโจมตีประจัญหน้าพระราชวัง "ไม่" ข้าตอบ "เราเคยคุยเรื่องนี้กันแล้วไง ข้าจะใช้เส้นทางปกติ ประชาชนจะได้เห็น ข้าในรถม้า พวกเขาไม่ได้อยู่ภายใต้การปกครองของราชินีที่ข้าลาคณะ"

เซอร์จิไอ้คำรามเบาๆ อย่างหงุดหงิด แต่ไม่ได้เถียง เขาแค่โค้ง อีกครั้ง "ได้ ฝ่าบาท" จากนั้นเขาก็ขี่ม้าผละไปยังหัวขบวน

ข้ามองออกไปนอกหน้าต่างด้วยหวังจะเห็นแมจิกานี เขาน่าจะขี่ม้าตามหลังข้า แต่กลับไม่เห็น ข้ายังคงมองหาเขาอยู่เมื่อรถม้าเคลื่อนตัวไปข้างหน้า แล้วเราก็ตึงทำเรือไว้ข้างหลัง

ข้าไม่ได้กลับมาเยือนเอสเทินเซียหลายเดือนแล้ว ตอนนี้เป็นต้นฤดูใบไม้ผลิ ขณะรถม้าแล่นไป ข้าก็สังเกตเห็นสิ่งที่คุ้นคา ดอกไม้เบ่งบานเป็นกลุ่มริมขอบหน้าต่าง เถาวัลย์ห้อยลงมาเป็นแผงสีเขียวหนา ริมถนนสายแคบ ผู้คนพากันยืนอยู่บนสะพานโค้งเหนือลำคลอง

แล้วข้าก็เห็นความเปลี่ยนแปลง ทั้งหมดเป็น*ฝีมือ*ข้าเอง คนมีคำหาที่ไม่ได้ถูกเรียกขานว่า *มัลเพ็คโต้* อีกต่อไป ได้ครอบครองที่ดิน

และร้านค้า คนอื่นเปิดทางให้พวกเขาเดินท่ามกลางฝูงชน ข้าเห็นผู้พิทักษ์นครสองคนลากคนไร้คำหนีผู้ค้ำนรนและแผ่ร่องไปในลานกว้าง บนถนนอีกสายมีกลุ่มเด็กมีคำหนีล้อมเด็กไร้คำหนีคนหนึ่งไว้ ทั้งขว้างปาก่อนหินใส่และผลักเขาลงไปบนพื้นอย่างแรงจนร้องลั่น ผู้พิทักษ์นครที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ก็ไม่ห้ามปราม ข้าเองก็มองไปทางอื่นอย่างไม่ใส่ใจเช่นกัน ข้าเคยโดนปาก่อนหินมาแล้วก็ก่อนสมัยยังเด็ก เด็กมีคำหนีก็เคยโดนเผาทั้งเป็นตามท้องถนน คุณแปลกพิลึกเมื่อเห็นนักรบเสื้อคลุมขาวที่ข้าเคยกลัวหนักหนาหันมาเชื่อฟังคำสั่งของข้าทุกอย่างแบบนั้น

เราเลี้ยวเข้าไปในถนนสายเล็กแล้วหยุด ข้าได้ยินเสียงคนกลุ่มหนึ่งตะโกนอะอะอยู่ข้างหน้า เสียงของพวกเขาเข้ามาใกล้รถม้าของข้ามากขึ้นทุกที ผู้ประท้วง พลังงานของข้าคืนตัว

เสียงคุ้นหูลอยมาจากข้างนอก กลุ่มต่อมาก็มีบางอย่างตกลงบนหลังการรถม้าเสียงดังลั่น ข้าโผล่หน้าออกไปนอกหน้าต่างแล้วมองขึ้นไป ตอนนั้นเองก็มีผู้ประท้วงคนหนึ่งพุ่งมาหาข้าตามถนนแคบๆ สายนั้น

แม่จิวาโนยื่นหน้าลงมาจากหลังการรถม้าทันที ข้าไม่รู้ว่าจะมาจากไหน แต่รู้ทันทีว่าสิ่งที่ตกลงมาบนหลังการรถม้าคือเขาตัวเอง เขามองข้าเร็วๆ ก่อนหันกลับไปสนใจฝูงชน จากนั้นยกมีดสั้นขึ้นมาในมือข้างหนึ่ง แล้วกระโดดลงจากรถม้าไปตรงหน้าผู้ประท้วงรายแรก เอาตัวเข้าขวางระหว่างข้ากับกลุ่มคนที่ก่อความวุ่นวาย

"ข้าว่าเจ้ามาผิดทางแล้ว" แม่จิวาโนบอกเขาพลางยิ้มร้ายกาจ

ผู้ประท้วงคุณลุงเลิกไปครู่หนึ่งเมื่อเห็นมีดสั้นของแม่จิวาโน จากนั้นก็หรีตแล้วชี้มาที่ข้า "นางกำลังจะทำให้เราอดตาย!" เขาตะโกน "นางปีศาจ มัลเพ็คได้! ราชินีจอมปลอม...!"

ข้าหันไปมองผู้ประท้วง แล้วคำพูดของเขาก็หยุดลงเมื่อเห็นหน้าข้า จากนั้นข้าก็ยิ้มให้เขา ส่งพลังงานไปหาเส้นใยของเขาแล้วสาน

ความรู้สึกแผดเผาลามไปตามแขนขาจนเหมือนโดนไฟคลอก เจ้า

มองลงไปแล้วเห็นอะไรนะ แวมมูม แวมป่อง สัตว์ประหลาดที่ขามีหนามแหลม พวกมันกำลังโกรธมากและไต่ไปทั่วตัวเจ้า มีพวกมันมากมายจนมองไม่เห็นผิวหนังอีกต่อไป

ชายผู้นั้นก้มลงมองตัวเอง เขาอ้าปากร้องลั่น แต่ไม่มีเสียงออกมา แล้วเขาดอยหลัง

พวกมันกรูกันเข้าไปในปากเจ้า แล้วไหลออกมาทางตา พวกมันจะกินเจ้าทั้งเป็น จากข้างในออกมาข้างนอก

"ไหน บอกข้าอีกทีซิ" ข้าพูดเมื่อเขาหาเสียงเจอและร้องลั่นในที่สุด "เจ้าว่าอะไรนะ"

ชายผู้นั้นล้มลงไปบนพื้น เสียงร้องคังก้องไปทั่ว ผู้ประท้วงคนอื่นซึ่งอยู่ด้านหลังพากันชะงักเมื่อเห็นร่างที่คืบคลานไปมา ข้ายังคงสานเส้นใยต่อ เสริมความแข็งแรงให้ภาพลวงตาครั้งแล้วครั้งเล่า จนกระทั่งชายผู้นั้นเป็นลมเพราะความเจ็บปวด จากนั้นผู้พิทักษ์นครในชุดเสื้อคลุมขาวพลีสะบัดพร้อมคาบในมือก็เข้าไปเล่นงานพวกที่เหลือ ผลักคนที่จับได้ลงบนพื้น ข้าเห็นเสื้อคลุมตัวหนาและใบหน้าขริบของเซอร์จิอ้อยู่ข้างหน้า เขากำลังตะโกนสั่งการหน่วยลาดตระเวนอย่างเกรี้ยวกราด

เจ้าจบชีวิตเขาได้เลยนี้ เสียงกระซิบดังกระหึ่ม กระตุ้นให้ข้าจ้องมองชายที่โคณาพมายาเล่นงาน *เฮาเลย ทำเลยสิ เจ้าอยากทำอะไรอยู่แล้วนี้* พวกมันกำลังเต้นด้วยความกระหือมิอยู่ในอากาศรอบตัวข้า เสียงผสมเข้าด้วยกันจนกลายเป็นเหมือนพายุ ข้าหลับตา รู้สึกวิงเวียนเพราะเสียงเหล่านี้ ความอ่อนแอที่เกิดขึ้นฉับพลันยิ่งทำให้เสียงกระซิบดังขึ้นจนกลายเป็นตะโกน *เจ้าอยากทำ เจ้าก็รู้นี้* เหงื่อเย็นๆ ผุดขึ้นมาตามแขน ไม่ มันยังเร็วเกินไปหลังจากเหตุการณ์ในคูมอร์ ข้าได้เรียนรู้หลังจากปลิดชีวิตคันเค็นในตรอกแคบไม่ไกลจากตรงนี้ว่ายิ่งฆ่ามากเท่าไร ภาพมายาก็ยิ่งแข็งแกร่งและหลุดจากการควบคุมของข้าบ่อยขึ้นเท่านั้น เพราะพวกมันได้พลังจากความกลัวของคนใกล้ตาย ถ้าฆ่าฆ่าคนอื่นใน

ตอนนี้ ก็คงนอนจมฝันร้ายทั้งคืน ได้แต่ตะกุยตะกายใส่ภาพมายาแบบ
หาทางออกไม่เจอ

ข้าน่าจะฟังคำเตือนของเซอร์จิโอ

"อาเคลลีน่า" แมจีโอโนเรียกชื่อข้า เขายืนอยู่เหนือร่างชายผู้หมก
สคิ มีคัสตั้มยังอยู่ในมือ สายตามองข้าเป็นเชิงถาม

"เอาตัวไปให้พ้น" ข้าสั่ง เสียงแหบและอ่อนล้า "แล้วส่งไปที่
หอคอยหน่วยพิทักษ์นคร"

แมจีโอโนไม่ลังเล เขาลากผู้ประท้วงคนนั้นไปริมถนนให้พ้นทาง
ของรถม้า จากนั้นโบกมือเรียกผู้พิทักษ์นครสองคนที่อยู่ใกล้สุด "เจ้า
ไคยินที่องค์ราชาหนีบอกแล้ว" เขาตะโกน เมื่อเขาเดินผ่านหน้าต่างรถม้า
ข้าก็แอบไคยินเขาพูดเบาๆ กับหนึ่งในผู้พิทักษ์นครสองคนที่อยู่หลังรถ
ม้าของข้าว่า "คอยระวังเส้นทางให้ดีกว่านี้" เขาพูด "ไม่อย่างนั้นพวก
เจ้าทั้งหมดจะโดนไคยินสอบสวน"

เป็นไปได้ไหมว่าคนของข้าเริ่มไม่เข้มงวดกวดขันในการปฏิบัติ
หน้าที่ ถ้าพวกเขาอยากให้ข้าตายล่ะ ข้าหันกลับไปมองฉากข้างนอก
ตั้งใจมั่นว่าจะไม่ยอมเผยความรู้สึกหวั่นไหวออกมาแม้เพียงเล็กน้อย
ใครแน่จริงก็เข้ามาเลย

"ต้องอย่างนี้สิ" เสียงของแมจีโอโนลอยมาอีกครั้งจากนอกรถ
ม้า ครู่ต่อมาเขาก็กระโดดเข้ามาทางหน้าต่างแล้วนั่งลงข้างข้าในรถม้า
หอบกลืนลมเข้ามาด้วย "ข้าจำไม่ได้นะว่าเคยเกิดการประท้วงบ่อยขนาด
นี้" เขาพูดด้วยน้ำเสียงเหมือนไม่ใส่ใจ แต่ข้ารู้ว่านี่คือน้ำเสียงที่เขาชอบ
ใช้ตอนกังวล

ถ้าตัวค้ำข้างของข้าเบียดแนบเขา ข้าแอบหวังให้เขานั่งอยู่
ตรงนี้ด้วยกันไปตลอดทาง "เมื่อเราไปถึงพระราชวัง" ข้าพูดเบาๆ "ให้
ส่งผู้พิทักษ์นครกลุ่มนั้นไปสอบสวนที่หอคอย ข้าไม่อยากให้มีคนทรยศ
ที่คอยวางแผนลับหลังข้า"

แมจิวาโน่มองข้าอย่างระมัดระวัง "เราไม่มีทางจับคนทรยศได้
หมคหอรกนะที่รัก" เขาพุกพกลางลูปมือข้า "ไม่ช้าก็เร็วยอมมีเลิศลอค
เข้ามาได้อีกแน่ เจ้าต้องระวังตัวให้มากขึ้น"

พุกจาแปลกๆ นะเนี่ย บางที่เขาเองนั่นแหละคือ คนทรยศ เสียง
กระซิบเปลี่ยนเป็นเสียงหัวเราะ

"อีกหน่อย" ข้าว่า "เราจะไม่ต้องใช้ความรุนแรงเพื่อควบคุม
สถานการณ์ คนจะเข้าใจเองว่านี่คือยุคของผู้มีคำนิ เราจะครองอำนาจ
ต่อไป จากนั้นก็จะได้อยู่อย่างสงบสุข"

"สงบสุข" แมจิวาโน่ตอบด้วยน้ำเสียงที่ยังคงผ่อนคลาย เขา
กระโดดขึ้นมาหอบออยู่บนที่นั่ง "แน่นอน"

ข้าเลิกคิ้วข้างหนึ่งให้เขา "ไม่มีใครบังคับให้เจ้าอยู่ที่นี้เพื่อคอย
รับใช้ข้านะ เจ้ามีอิสระที่จะไปไหนก็ได้ตามใจชอบ ถึงอย่างไรเจ้าก็เป็น
ชนเหนือมนุษย์ ยิ่งใหญ่เหนือใครอยู่แล้ว"

แมจิวาโน่หน้าบึ้ง "ใช่" เขายอมรับ "ไม่มีใครบังคับให้ข้าอยู่"

มีอารมณ์อีกอย่างแฝงอยู่ในคำพูดของเขา ข้าหน้าแดง กำลังจะ
พุดต่อ แต่แล้วเขาก็พยักหน้าให้อย่างสุภาพ ก่อนจะกระโดดกลับออกไป
นอกหน้าต่าง "เส้นทางให้สนุกระดับบาท" เขาตะโกนบอก "ข้าจะ
อยู่ที่โรงอาบน้ำ ชำระคราบโคลจากการเดินทางสักหน่อย"

ข้านึกอยากออกจากรถม้าคันนี้แล้วไปโรงอาบน้ำกับเขา แต่ทำได้
แค่เอนหลังฟังเบาะ ตอนนี้รู้สึกเหมือนมีปมแน่นอกที่ต้องคลายออก ข้า
จะไปตามหาแมจิวาโน่ในภายหลัง แล้วขอโทษเขาที่พุกจาตัดรอนเช่นนี้
ข้าจะขอบคุณเขาที่คอยดูแลปกป้องข้าอยู่ห่างๆ มาตลอด

บางทีสิ่งที่เขาปกป้องอาจไม่ใช่เจ้า เสียงกระซิบเยาะ แต่เป็น
ความมั่งคั่งของเขาเอง จะทำร้ายราชินีผู้เป็นแหล่งที่มาแห่งความร่ำรวย
ทำไมเล่า มีเหตุผลอื่นหรือไงที่ทำให้เขายังอยู่ที่นี้

บางทีพวกมันอาจพุกจก เสียงกระซิบบุกทะลวงใจข้า จิกกรงเล็บ

เล็กๆ ไว้จนลึกลง แล้วการเดินทางที่เหลือก็ผ่านไปท่ามกลางความเงียบ
ในที่สุดก็มาถึงประตูหลังของพระราชวัง รถม้าแล่นเข้าไปข้างใน

ข้าเป็นราชินีเคเน็คตร้ามาหนึ่งปีแล้ว แต่พอเข้าพระราชวังที่ไรก็
ยังรู้สึกแปลกประหลาดและเหนือจริงอยู่ดี นี่คือนสถานที่ซึ่งเอ็นโซ่เคย
ประลองกับเทเร็นในลานกว้างสมัยทั้งคู่ยังเด็ก เทเร็นเคยซ่อนค้อนบน
ต้นไม้แอบดูเจ้าหญิงจูเลียคต้า เอ็นโซ่เคยเหยียบย่างไปตามทางเดิน
เหล่านี้ มุ่งหน้าสู่บัลลังก์ซึ่งเขาควรได้ครอบครอง และครั้งหนึ่งข้าเองก็
เคยอยากช่วยให้เขาสมหวัง ตอนนี้เขาไม่อยู่ที่นั่นแล้ว กลายเป็นตัว
ประหลาดอยู่ตรงไหนสักแห่งอีกฟากมหาสมุทร แม้แต่พี่สาวของเขาก็
จากไปยมโลกนานแล้ว ส่วนเทเร็นนั้นเป็นนักโทษของข้า

ข้าคือคนที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ในตอนนี้

คามล่ำพั่ง *อย่างที่เราชอบ* ข้าต้องไล่ใบหน้าน้องสาวออกไปจาก
ความคิด รวมถึงภาพน้ำคาบนแก้วนางตอนหันหลังให้ข้าเป็นครั้งสุดท้าย
ด้วย ข้าพยายามไม่นึกภาพเอ็นโซ่กับสายตาเกลียดชังสุดขีดตอนเรา
เผชิญหน้ากันบนคาบฟ้าเรือของราชินีเมฟ สายใยระหว่างเราถูกดึงจน
ตึงไปครู่หนึ่งราวกับตอบสนองต่อความคิดนี้ ทำเอาข้าต้องสูดหายใจ
เฮือก

บางครั้งข้าก็นึกสงสัยว่าเอ็นโซ่อาจพยายามส่งพลังข้ามระยะทาง
หลายไมล์ที่ขวางกั้นเราอยู่มาควบคุมข้า ข้าลองทำบ้าง แต่เขาอยู่ไกล
เกินไป

เซอร์จิไอ้เปิดประตูรถม้าแล้วส่งแขนให้ข้าเกาะลงรถ ผู้พิทักษ์
นครหลายคนรอต้อนรับเราอยู่ พอเห็นข้าก็โค้งคำนับ ข้าหยุดอยู่ครู่หนึ่ง
ก่อนเข้าพระราชวัง มองหน้าพวกเขาทีละคน "เราได้ชัยชนะที่น่าทึ่ง จง
ไปอาบน้ำ คัมภีร์ และพักผ่อนเถิด ข้าจะสั่งให้กัปตันของพวกเจ้ายกเลิก
ตารางการฝึกในวันนี้ จำไว้ล่ะว่าเจ้าเป็นองครักษ์ส่วนตัวของข้าแล้ว และ
จะได้รับความสะดวกสบายทุกอย่าง หากพบเห็นใครที่ทำตัวไม่เหมาะสม

จงมารายงานให้ข้ารู้ แล้วข้าจะสั่งโยกย้ายพวกเขาทันที"

ดวงตาของคนเหล่านี้วาววับเมื่อได้ยินเช่นนั้น ข้าเดินจากมาก่อน จะมีใครตอบโต้อะไร ปล่อยให้พวกเขามองข้าเป็นผู้อุปถัมภ์ เป็นผู้มอบทุกอย่างที่พวกเขาปรารถนา จะได้จงรักภักดีต่อข้า

เมื่อผู้พิทักษ์นครแยกย้ายกันไปแล้ว ข้าก็เดินไปยังทางเข้าเล็ก ซึ่งอยู่ค้ำข้างพร้อมเซอร์จิไอ้ เขาโบกมือเรียกอดีตนักรบรับจ้างสองคน ให้เดินไป เราผ่านหวัชบวรธมมา ตอนนั้นเองข้าเห็นแมจีโอโน้ตรงอยู่ ใกล้ทางออกด้านหลังพระราชวัง แต่งตัวเหมือนพร้อมจะไปโรงอาบน้ำ ในขณะที่นางข้าหลวงคนหนึ่งส่งเสื้อคลุมให้เขา นางเป็นหญิงสาวที่ข้า เคยเห็นพูดคุยกับเขาอยู่หลายครั้ง วันนี้บางอย่างที่นางพูดทำให้เขา หัวเราะ แมจีโอโน้ยิ้มแล้วส่ายหน้าให้นาง ก่อนเดินไปทางโรงอาบน้ำ

พวกนั้นกำลังล้อเลียนเจ้าลับหลัง เสียงกระซิบบอก เจ้าได้ยิน พวกเขาหัวเราะกันไซ้ไหมเล่า เจ้าคิดริว่าหวัชโมยคนเก่งนั้นจะยอมอยู่ ข้างเจ้าต่อไป ขณะพวกมันพูด ฉากที่ข้าเพิ่งเห็นก็หลอมรวมเข้ากับ ความทรงจำ ทำให้จินตนาการไปว่านางข้าหลวงผู้นี้เอามือลูบผมเปียของ แมจีโอโน้ จูบริมีฝีปากของเขา ส่วนเขาก็ตอบสนองด้วยการบิบบ้วน นางพลางกระซิบความลับข้างหู ในอกข้าร้อนรุ่มเหมือนสัมผัสด้วยกองไฟ และความเจ็บปวด

บางทีเจ้าน่าจะแสดงให้พวกเขาเห็นว่าทำอะไรได้บ้าง จะได้ไม่ กล้ามองเจ้าเป็นคนโง่อีก

"มันไม่ใช่เรื่องจริง" ข้าพูดเบาๆ "มันไม่ใช่เรื่องจริง" ในที่สุด ภาพมายาก็จางหายไป แล้วฉากจริงก็ปรากฏแทนที่อีกครั้ง หัวใจของ ข้าเต้นรัวในอกเมื่อเสียงกระซิบยอมล่าถอยไปพร้อมกับหัวเราะเบาๆ เยาะเย้ยข้า

"ผู้คุมคุกใต้ดินบอกข้าว่าเทเร็นพร้อมสำหรับการมาเยือนของ พระองค์ในวันนี้แล้ว" เซอร์จิไอ้พูด ปลุกข้าให้หลุดจากภวังค์ความคิด

ข้าหันไปหาเขาอย่างนึกโล่งอก สีหน้าของเขาบ่งบอกว่าพูดประโยคนี้เป็นครั้งที่สองแล้ว "เขาผ่านการทำความสะอาดร่างกาย โกงหนวดเครา และเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่แล้ว"

"คี" ข้าตอบ เทเร็นฆ่าผู้คุมจากหน่วยพิทักษ์นครไปหลายคนในช่วงไม่กี่เดือนที่ผ่านมา หากใครไม่ระวังตัวตอนอยู่กับเขาก็รอดยาก ตอนนี้ผู้คุมก็เลยเผื่ออยู่ห่างๆ ทำให้สภาพของเขาไม่น่าดูนัก "ตอนนี้เขาเป็นอย่างไรบ้าง"

"สงบ" เซอร์จิไอ้พุด มือตะค้ำคาบข้างตัว "อ่อนแอ"

อ่อนแอ เราเรียบไปอีกครั้งเมื่อเข้าสู่ตัวพระราชวัง จากนั้นก็ไปตามระเบียบทางเดินที่มีเพียงแสงสลัวสองทาง พื้นลาดเอียงเล็กน้อยจนกระทั่งมาถึงบันไดลงไปสู่ความมืดค้ำกลาง เมื่อถึงตรงนี้เซอร์จิไอ้ก็ออกเดินนำ ข้าตามเขาไป คนอื่นในขบวนตามข้าอีกที เสียงฝีเท้าของเราดังก้องลึกลงไปเรื่อยๆ

"ข่าวลือบอกว่าพวกเรามีค้ำซ่อนอยู่ในแดนนภา" เซอร์จิไอ้พุดหลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง

ข้ามองเขา แต่เขาไม่ยอมสบตา "เบลเคนรี" ข้าถาม "ราชินีเมฟวางแผนจะบุกอีกรี"

"ข้าไม่ได้ยินข่าวอะไร" เซอร์จิไอ้เจียบไปชั่วอึดใจ สีหน้าดูประหลาด "แม้มีบางคนบอกว่าน้องสาวของพระองค์อาจอยู่กับพวกนั้นด้วย"

ไวโอเล็ตต้า ข้าจับขอบกระโปรงแน่นขึ้น เซอร์จิไอ้ยอมคิดถึงนางอยู่แล้ว เขาพยายามเสนอความคิดเห็นหลายครั้งในช่วงหลายเดือนที่ผ่านมาว่านางน่าจะอยู่ประเทศไหนบ้าง ลำดับของดินแดนที่ข้าบุกไปยึดครอง ไส้จากเมอร์รูคัส โคแม็กก้า ทามูร่าคอนเหนือ จนถึงคูมอร์ ไม่ใช่เรื่องบังเอิญ มันคือประเทศที่เซอร์จิไอ้ได้ข่าวว่าไวโอเล็ตต้าอาจหนีไปซ่อนตัวอยู่ "ส่งหน่วยสืบข่าวให้ข้าบาลีร่าไปที่เบลเคน" ข้าพุดในที่สุด

"ได้ ฝ่าบาท" เซอร์จิไอ้ตอบ

หอคอยดั้งเดิมของหน่วยพิทักษ์นครยังอยู่ มันคือหอคอยแห่งเดียวกับที่เทเร็นเคยใช้ขังน้องสาวข้า และข้าเคยไปพบเขาหลายครั้ง เพราะไม่มีทางเลือก ข้านึกอยากขังเขาไว้ในห้องที่เคยมีความหลัง แต่พระราชวังเองก็มีคุกใต้ดินที่เหมาะสมจะใช้ขังนักโทษคนสำคัญที่สุด เป็นคนที่ต้องขังไว้ใกล้ตัว

ข้าต้องการให้เทเร็นอยู่ใกล้ตัวมากๆ

คุกใต้ดินเป็นพื้นที่ทรงระบอบที่วนลงไปสู่ความมืด มีเพียงแสงสว่างลำเล็กอ่อนจางที่ส่องผ่านตะแกรงลงมาจากเบื้องบน ยิ่งลงลึกก็พบว่าหินและผนังยิ่งชื้นมากขึ้น ข้ากระชับเสื้อคลุมเมื่ออากาศเย็นทำให้ขนลุก บันไคแคบลงและมีมอสส์กับวัชพืชแปลกๆ ขึ้นอยู่ตามรอยแยก มันคือพืชชนิดที่เติบโตในสถานที่แสงน้อยและเปียกชื้น เป็นนักสู้ผู้อยู่รอด ข้านึกถึงตัวเองในช่วงแรกที่อยู่กับพวกมิดคัลล์และถ้าเก่าซึ่งเราเคยใช้ฝึกซ้อม เรา แต่เดี๋ยวนี้ไม่มีแล้ว ข้าพยายามไล่ความทรงจำเกี่ยวกับการสอนอย่างอ่อนโยนของราฟาเอล รอยยิ้มของเขา ตอนที่ไมเคิลสอนข้าให้สร้างมายากลหลายจากความว่างเปล่า ตอนที่เริ่มมาแสดงพลังควบคุมสัตว์ให้ข้าดู ตอนที่เอ็นโซ่เซ็คน้ำตาจากแก้มข้า *อย่าร้องไห้ เจ้าแกร่งกว่านั้น*

เขาล่อเข้ามาที่นี่เพื่อให้เทเร็นเชื่อกคอเจ้า

ภาพความทรงจำเกี่ยวกับเอ็นโซ่จางลงเพราะถูกกลบด้วยเสียงกระซิบ จากนั้นมันก็เปลี่ยนเป็นความทรงจำคอนเขากำลังเผชิญหน้าข้าบนเรือของเมฟ คาบชี้ตรงมาข้างหน้า อยากรู้ข้าให้ตาย หัวใจของข้าเป็นน้ำแข็งไปอีกครั้ง *เอ็นโซ่เป็นแค่ผี* ข้าเตือนตัวเองพลางต่อสู้กับสายใยอันคุ้นเคยระหว่างเราคัวยภาพมายาของน้ำแข็ง หิมะ และความหนาวเย็น หวังว่าเขาคงรู้สึกถึงภาพมายานี้ด้วย ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็ตาม *เขาตายไปแล้วสำหรับข้า*

ชายผู้หนึ่งรอรเราอยู่ที่ชั้นล่างสุด เขาเป็นทหารผู้มีตำหนิเป็นปอย ผมหสีซิคท่ามกลางผมหสีทองเข้ม ใบหน้ามันย่อง เครื่องแบบผู้พิทักษ์นคร เป็อนและสกปรกด้วยขี้เถ้า เขาพยักหน้าให้เซอร์จิไอ้ ก่อนจะโค้งตัวให้ จ้า

"ฝ่าบาท" เขาพูด จากนั้นผายมือไปทางคุกใต้ดิน แล้วพาเราออก เดินไปทางนั้น

ห้องขังของพระราชวังนั้นเป็นพื้นที่แยกกัน ไม่มีลูกกรง ไม่มี หน้าค่าง เขาเดินนำเราไปตามโถงกว้างที่มีประตูเหล็กเรียงรายสองข้าง มีผู้พิทักษ์นครเฝ้าอยู่บานละสองคน บางบานอยู่ห่างออกไปมากกว่า บานอื่น เมื่อเราเดินไปใกล้ถึงสุดทาง ก็พบประตูหลายบานที่อยู่ห่างไกล กันมาก ถึงขั้นผ่านบานหนึ่งไปแล้ว ก็ยังมองไม่เห็นบานถัดไปเลยด้วยซ้ำ ในที่สุดผู้คุมก็หยุดหน้าประตูบานสุดท้ายทางขวามือของเรา

มีผู้พิทักษ์นครยืนเฝ้าอยู่หกคนแทนที่จะเป็นสองคนเหมือน บานอื่น พวกเขาเปลี่ยนเป็นยืนเรียงแถวกันเมื่อข้าเข้าไปใกล้ จากนั้น โค้งคำนับแล้วเปิดทางให้ผู้คุม ผู้คุมหยิบกุญแจออกมาดอกหนึ่งขณะ ผู้พิทักษ์นครอาวุธโสหยิบออกมาอีกดอก การไขควัล็อกนี้ต้องใช้กุญแจ สองดอกไขพร้อมกัน

เซอร์จิไอกับข้าสบตากันครู่หนึ่ง ข้าไม่ได้เห็นเทเร็นมาหลายเดือน แล้ว ก่อนจะยกทัพไปบุกคูมอร์ด้วยซ้ำ ไม่รู้ว่าตอนนี้เขาเป็นอย่างไรบ้าง

ควัล็อกลั่นเสียงดัง จากนั้นมีเสียงคลิก แล้วประตูก็เปิดออกซ้าๆ ข้าเดินตามผู้พิทักษ์นครเข้าไป

ห้องขังแห่งนี้กว้างและเป็นทรงกลม เพดานสูง มีแสงสว่างจาก คบไฟแปดอันริมผนัง มีคูน้ำที่นี้ด้วย ในคูคือน้ำสกปรกที่มาจากท่อน้ำ ทิ้งของโรงอาบน้ำ ผู้พิทักษ์นครยืนเรียงรายริมผนัง คูน้ำล้อมรอบสิ่งที่ คูเหมือนเกาะหิน บนเกาะมีร่างหนึ่งนอนอยู่ ถูกล่ามด้วยโซ่หนักนับโหล ซึ่งตรงปลายถูกตอกตรึงไว้ มีทหารสองคนเฝ้าอยู่ตลอดเวลาและเปลี่ยน

กะทุกหนึ่งชั่วโมง พวกเขามีหน้าที่ควบคุมสะพานเชือกที่เชื่อมระหว่าง
เกาะแห่งนั้นกับส่วนที่เหลือในห้อง ร่างบนเกาะขยับตัวเมื่อได้ยินเสียง
เราจากอีกฟากของคูน้ำ ผมของเขาเป็นสีทองวาววับท่ามกลางแสง
คบไฟ เมื่อเงยหน้าขึ้นมามองเรา ดวงตาก็เปล่งประกายบ้าคลั่งอันคุ้น
ตา ม่านตาซีด สัน และไร้สีสัน แม้กระทั่งตอนนี้ที่บทบาทของเรากลับ
กันแล้ว สายตาของเขาที่จ้องมาก็ยังทำให้พลังงานภายในตัวข้าพุ่งพล่าน
มีทั้งความกลัว ความเกลียด และความตื่นเต้นผสมผสานกันอยู่

เทเร็นยี่มิให้ข้า เสียงของเขาดังก้องในห้อง ทั้งหุ้มคำและแหบ
เครือ "มิ อาเคลิเน็ตค้ำ"